

Giới thiệu Tập Đoàn Văn

Editor: Heying

Tập truyện này do editor sưu tầm từ những đoàn văn của nhiều tác giả khác nhau tạo thành giúp người đọc có thể có những trải nghiệm khác nhau qua câu chuyện ngắn này.

Một số truyện sẽ có cả bản radio bằng tiếng Trung nên bạn nào muốn luyện trình nghe có thể nhấn tổ hợp link (giọng mấy anh Trung nghe quynh rữ vcc).

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Vài chuyện linh tinh của tôi và sát thủ - Đông Ngô Nhất Điểm Hồng

Tôi đi chợ trên trấn, trên đường về nhà đi qua khe núi thì gặp một sát thủ bị trọng thương sắp chết.

Xuất phát từ nhiều mục đích khác nhau, tôi không lập tức rời khỏi mà thận trọng tới gần hắn ta, đồng thời ngồi xổm xuống bên cạnh lấy ngón tay chọc chọc mấy cái.

Sát thủ không hề có phản ứng, hắn ta đã rơi vào hôn mê.

Thế là tôi nhân cơ hội kiểm tra người trước mặt một chút. Mặc dù tướng mạo vô cùng bình thường, nhưng cơ thể dưới bộ hắc y lại rất khỏe mạnh cường tráng, rắn chắc hữu lực. Tiếp tục dò xuống, tôi lại lột quần lót của hắn, ngẫm xoa xoa hai tay với nhau, cảm thấy cũng coi như "cái đó" hoạt động tốt, liền không khách khí nâng phu quân từ trên trời rơi xuống lên, hùng dũng khí phách chạy về nhà gỗ nhỏ giữa sườn núi.

Y thuật của tôi trước giờ đều hồng bét hiếm có trên đời. May mắn có hào quang tác giả ban cho, tôi vậy mà miễn cưỡng đem người từ Quỷ Môn quan trở về.

Vất vả bên giường bệnh chăm sóc không nghỉ ngày đêm, sau nửa tháng cuối cùng sát thủ cũng từ trong mê man mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Chủ nhân

Sát thủ là người ân oán phân minh.

Sau khi tỉnh lại, hắn hỏi tôi là ai, tôi kể rõ ràng đầu đuôi làm sao nhất được hắn lại chữa trị, chăm sóc hắn thế nào nói qua một lần, hắn liền bắt đầu gọi tôi là ân công.

Ân công công công, nghe giống như đang gọi một nam nhân vậy. Tôi không quá thích cách xưng hô này, bảo hắn đổi cách xưng hô khác, thế là hắn đổi giọng, gọi tôi một tiếng "Chủ nhân".

Tôi bị dọa lập tức chui vào gầm bàn.

"Xưng hô thế này... hình như không ổn đâu?"

"Ngài cứu ta một mạng, từ hôm nay trở đi, cái mạng này sẽ là của ngài, chẳng lẽ ta không nên gọi ngài là chủ nhân sao?"

Nam nhân nằm trong chăn chỉ lộ ra mỗi cái đầu, dùng ánh mắt vô tội trong suốt mà nghiêm túc nhìn tôi, giọng điệu cứng ngắt dò hỏi.

Tôi ngẫm thấy cũng có chút đạo lý, liền bò từ dưới gầm bàn ra ngoài, phúi phúi mông một cái, ngồi xuống bên giường hắn.

"Ừm, rất tốt... Vậy tạm thời cứ gọi như thế."

"Vâng, chủ nhân."

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Giết gà

Lại dường như trên giường gần nửa tháng nữa, sát thủ đã khỏi hẳn, bắt đầu xuống đất hoạt động.

Hắn gọi tôi là chủ nhân, vậy mà thật sự xem tôi là chủ nhân mà hầu hạ. Từ khi có thể đi lại tự nhiên, hắn tiếp quản tất cả việc trong nhà từ đun nước, vẩy nước quét nhà, nếu không phải tôi kiên trì, ngay cả quần lót của tôi hắn cũng đòi giặt sạch sẽ.

Tôi ở một bên quan sát hồi lâu, cảm thấy sát thủ vừa cứng chặc lại vừa biết lo toan việc nhà, ngoại trừ tính cách hơi nhát nhẽo một chút, thật sự là một vị hôn phu tiềm năng, thế là chọn ngày lành tháng tốt, chuẩn bị hương nến trái cây vài đồ cầu thân hắn.

Cầu thân là đại sự, đương nhiên không thể thiếu một bàn thức ăn ngon. Vườn rau xanh sau nhà có đầy đủ các loại rau quả, thịt khô trong nhà cũng chưa ăn nhiều lắm. Tôi bầm bầm ngón tay, phiên chợ tiếp theo còn xa mà ngày tốt không thể đợi được, liền hung ác bắt một con gà mái đẻ trứng trong nhà, vung dao định cửa cổ nó.

"Chủ nhân, cô muốn làm gì?"

Ngay một giây trước khi gà mái bị mất mạng, một cái tay bắt lấy dao trong tay tôi.

"Tôi muốn giết gà, hôm nay cần thịt gà quay."

"Dao phay sắc lắm, khiến chủ nhân bị thương thì không tốt, việc nhỏ này vẫn nên để ta làm."

Sát thủ nói xong liền lấy con dao từ trong tay tôi, giữ lấy gà mái rồi giương mắt nhìn tôi.

"Chủ nhân có yêu cầu đặc biệt gì không?"

"Ày... nghĩa là sao?"

"Chính là, đối với cái chết của con gà này, chủ nhân muốn chết kiểu ngoài ý muốn, hay là chết thảm một chút, hay là chết không thấy máu..."

"Vây... vậy cắt cổ bình thường thôi."

Tôi nghe mà đầu đồ mồ hôi, thuận miệng nói qua loa.

Sát thủ nghe xong, nhẹ nhàng gạt đầu, trên tay khê động, một dòng máu mạng theo mùi tanh chảy xuống, còn bắt một ít lên mặt tôi.

"..."

Tôi đưa tay lau mặt một cái, đột nhiên hơi hối hận về quyết định cầu thân của mình.

Vẫn nên... vẫn nên suy nghĩ lại một chút nhỉ...

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Dì cả

Bị tư thế giết gà oai hùng của sát thủ làm cho kinh sợ, tôi quyết định dời việc cầu thân vô thời hạn, thế là cuối cùng ngày lành tháng tốt biến thành ngày hoàng đạo ăn gà – vì không để con gà mái dưới cửa tuyến không thể nhắm mắt, tôi và sát thủ cùng nhau ăn ngay cả da lẫn xương đều gặm sạch sẽ.

Có lẽ do ăn quá nhiều dầu mỡ, nửa đêm tôi mơ màng tỉnh lại, luôn cảm thấy bụng dưới căng trướng, không thể ngủ ngon.

Nằm trên giường lộn lộn nửa đêm, rạng sáng, ánh nắng còn yếu ớt, tôi vất vả lắm mới buồn ngủ, một người đột nhiên từ bên ngoài cửa sổ nhảy vào.

"Chủ nhân, cô sao thế?"

Tôi mở mắt ra, nhìn thấy sát thủ đang ngồi xổm bên giường, nửa bên má trái viết "Ai dám làm tổn thương chủ nhân của ta", nửa bên má phải viết "Chủ nhân đừng chết" lo lắng nhìn tôi.

"Tôi làm sao? Tôi sắp chết rồi..." ---- sắp bởi vì đau khổ không ngủ được mà chết!

Tôi mở to đôi mắt cá chết, vẻ mặt không còn lưu luyến gì nhân thế.

"Này... thuộc hạ vô năng, không có cách nào bảo vệ tốt cho chủ nhân!"

Sát thủ nghe xong sắc mặt nghiêm trọng, quỳ một chân trên đất hướng tôi thỉnh tội, đồng thời nói một tiếng mạo phạm, dùng thanh kiếm đẩy chân của tôi ra.

"Áy... huynh định làm gì?"

Tôi hoàn toàn không chú ý phòng bị đối với hành động này, vợ lấy quần áo lót đã lộ ra trước mặt sát thủ. Lăn lộn trong chăn nửa đêm, quần áo trên người tôi đã vô cùng lộn xộn, khi vén chăn lộ ra bắp đùi và cánh tay, sau khi bình tĩnh lại, tôi vội vàng ôm đầu cuộn người lại, chống hông trên giường thành một cục.

Một dòng nước ấm vì động tác này mà từ giữa chân tôi đột nhiên chảy xuống. Vị trí quen thuộc, mùi vị quen thuộc, tôi lập tức ý thức được, đi cả đã tới.

"Mùi máu ở đâu truyền tới, chủ nhân cô... ở chỗ này bị thương sao?"

Đứng phía sau tôi, sát thủ ngửi thấy trong không khí đột nhiên nồng nặc mùi máu tươi, bàn tay lớn thăm dò sờ sờ lên hông tôi.

Cả người tôi cứng đờ.

"Không... không không không không có, không có! Dừng tay! Dừng tay... KHÔNG! Dừng kéo quần tôi!"

"Xin chủ nhân đừng lo lắng quá, để ta giúp cô kiểm tra vết thương!"

"Không! Tôi không bị thương! Không có! KHÔNG!"

Tôi lại gào lên, bắt đầu không nói thành lời.

"Nhưng chủ nhân, cô vừa mới nói cô sắp chết, thương thế kia nhất định rất hung hiểm."

Sát thủ không may vì sự cầu xin của tôi mà thay đổi, vù một cái lột quần tôi ra.

"... A a a a a! Không muốn sống nữa!"

Cảm thấy cái hông mát lạnh, tôi hét lên một tiếng như sắp chết, cam chịu chui đầu vào chăn làm đà điều...

Sát thủ lớn tuổi rồi, thế mà ngay cả đi cả cũng không biết, xem ra chính là một lão xử nam. Mà tôi, bị ép dùng thân thể giăng một tiết sinh lý cho lão xử nam!

Chuyện phát sinh sau đó, tôi tuyệt đối không nhớ gì _(3)∠_

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Luyện võ

Gần đây tôi có một sở thích, chính là sáng sớm thức dậy cùng sát thủ luyện võ.

Đương nhiên, là một người ngoài ngành, luyện võ đối với tôi không có nhiều sức hút. Tôi nhìn sát thủ luyện võ, đơn giản là nhìn hấn.

Muốn nói vì cái gì ư, lúc sát thủ luyện võ thì hai tay để trần đó! Nhìn cơ bắp miễn phí đó!

Cơ bắp, cơ bắp, cơ bắp, cơ bắp, cơ bắp!

Tôi thích cơ bắp, cơ bắp rất lớn, cơ bắp vận động, cơ bắp dính mồ hôi. Khi sát thủ luyện võ, trước ngực trượt xuống những giọt mồ hôi óng ánh quả thật mỹ vị, khiến người khác muốn nuốt vào bụng! Hay! Siêu hay! Quá hay! Vô cùng hay!

Tôi vừa nhìn vừa điên cuồng dựng thẳng ngón tay cái trong lòng, hận không thể có con máy ảnh trong tay bây giờ, đem những cảnh đẹp khó gặp này chụp lại.

(Editor: Cổ đại mà có máy ảnh thì hơi khó hiểu nhỉ??)

Sau một chiều không biết là cái gì nhìn có vẻ rất lợi hại, sát thủ thở một hơi thật dài, thu lại chiêu thức, đi tới trước mặt tôi, quỳ một gối xuống, nhìn thẳng.

"Chào buổi sáng, có phải ta đã làm âm ỉ ảnh hưởng đến chủ nhân nghỉ ngơi?"

"Không, không có không có, là tôi muốn nhìn."

Tôi vội vàng giải thích, miễn cho sau này không thấy cảnh đẹp như vậy nữa.

"Cái đó chủ nhân cảm thấy thế nào?"

"Cái này... Thật sự tôi xem không hiểu á, nhưng cảm thấy rất đẹp mắt, cho nên không tự chủ nhìn say mê..."

Tôi gãi gãi búi tóc lộn xộn sau gáy, hơi lúng túng nhìn hắn cười cười.

"Nhận được khen ngợi của chủ nhân, vô cùng vinh hạnh."

Đạt được lời tán dương của người rất không chuyên nghiệp, sát thủ vậy mà lộ ra vẻ mặt phấn khởi. Vẻ mặt ngày thường chẳng có biểu cảm hiếm khi lộ ra nụ cười nhàn nhạt, dưới ánh mắt trời khiến tôi choáng váng.

"Búi tóc của chủ nhân hơi loạn, cần tôi giúp cô chải một lần không?"

Hắn vừa nói vừa thò một cánh tay giúp tôi sửa sang lại búi tóc lộn xộn. Cơ thể sát thủ theo động tác mà nghiêng người về phía trước, tiến tới sát gần tôi.

Mùi mồ hôi nhàn nhạt, nhiệt độ của ánh nắng, còn có giọt mồ hôi óng ánh mê người.

Tôi không tự giác nhắm mắt lại, nín thở.

Đến tận khi sát thủ chỉnh xong búi tóc rồi lui ra trước mặt, nhịp tim đập điên cuồng của tôi mới chậm lại. Lấy tay đè xuống ngực mình, tôi giả vờ bình tĩnh đi về phòng, đóng cửa lại, quay người nhảy lên trên giường, che mặt mình lại.

Má... má ơi! Tôi thấy đường nhân ngư của lão xử nam, quá xấu hổ!

Bạn đang đọc truyện *Tập Doãn Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Thêu thùa

Y phục của sát thủ bị hỏng.

Bộ y phục dạ hành trên người khi tôi nhặt được hắn, và một bộ nữ giả nam bằng vải thô, đây là hai bộ quần áo đáng thương mà sát thủ có để luân phiên thay đổi.

Như vậy khi vị sát thủ nghèo kiệt hù dọa đột nhiên mất một trong hai bộ quần áo đó, đối với hắn mà nói không nghi ngờ là đã kích trí mạng.

Trong lúc nguy cấp thế này, một người hiền lương thực đức như tôi cầm kim khâu khay đàn lên sân.

Y phục dạ hành của sát thủ bị rách, từ vai trái đến sau lưng, miếng vải đen bị bó củi móc một đường rách thật dài. Tôi tiếp nhận áo ngoài còn mang theo hơi ẩm từ trên người sát thủ, đi tới ghế dài, ngồi dưới ánh mặt trời, luồn kim, bắt đầu từng tí một khâu vết rách trên áo.

Sát thủ làm xong mọi việc, im lặng tới bên cạnh rồi đứng im nhìn tôi.

Thật lâu.

"Chủ nhân, vẫn nên để tôi."

"Ừm? Không cần, không có chuyện gì, huynh là đại nam nhân, không làm được mấy việc này."

Tôi vừa nói vừa chia cho hắn thấy kiệt tác tác của mình, vừa mới đắc ý vênh váo, ngón tay đột nhiên bị kim đâm nhói một cái.

Tôi hét lên một tiếng.

Thế là sát thủ nhúu chặt lông mày.

Không để ý tới sự phản đối của tôi, hắn gần như cướp lấy quần áo trong tay tôi, sau đó quỳ một chân trên đất, cầm tay tôi lên, dùng miệng ngậm lấy đầu ngón tay đang rướm máu.

"Ừm... à... miệng, nước bọt..."

Tôi hơi lấp bắp.

Bình thường vừa đứng đắn vừa nghiêm túc, người nam nhân luôn giữ một khoảng cách đột nhiên làm một việc vượt qua ranh giới, lại thêm ngón tay bị răng và đầu lưỡi ẩm ướt xa lại bao quanh, vô cùng kỳ lạ, tôi khó tránh cảm thấy ngại ngùng, liền giã dựa tượng trưng hai cái.

"Ngón tay đau à?"

Sát thủ nhìn tôi một hồi, miệng ngậm ngón tay tôi mập mờ hỏi thăm.

Tôi lắc đầu. Thật ra tôi cảm thấy hơi dễ chịu.

Nhưng sát thủ lại hiểu nhầm ý tứ của tôi.

Thuận theo lực đẩy dựa, hắn buông lỏng tay tôi ra, cũng ngoan ngoãn xin lỗi tôi.

"Khi làm nhiệm vụ dù bị thương cũng không được lưu lại chút máu nào là quy tắc của sát thủ, vừa rồi dưới tình thế cấp bách, không tự chủ đã làm ra hành vi vượt quá giới hạn, xin chủ nhân thứ tội."

"Không... thật ra không sao..."

Nghe được giải thích của hắn, tôi hơi có cảm giác mất mát. Còn tưởng rằng sẽ diễn đoạn "Liếm đi nước mắt của người yêu/máu/mồ hôi/ [tắt ---]" trong tiểu thuyết hay gặp, kết quả thành ra do tôi suy nghĩ nhiều sao? (TøT)

Nhưng mặc kệ thế nào, đồng ý chuyện của người khách thì phải làm cho tốt.

Quần áo kia mới sửa một nửa, tôi chuẩn bị giặt nó về, tiếp tục may vá.

Nhưng mà sát thủ nhanh hơn tôi một bước, đã sớm cầm nó trong tay, nhanh chóng khâu vá. Nhìn tư thế kia, giống như còn thành thạo hơn tôi.

"Sau này cần may vá gì vẫn cứ để ta làm, thân thể chủ nhân quý giá, bị thương không tốt."

Nói xong, tú nương sát thủ cầm khay đan của tôi, đem công việc may vá công khai tiến hành một mình.

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Chuyện ma

Hôm nay, tôi dẫn sát thủ lên núi hái rau dại. Trên đường trở về phải đi qua một ngôi mộ hoang, tôi rảnh rỗi liền kể cho sát thủ nghe một câu chuyện ma.

Sát thủ rất không có tinh thần giải trí, nghe xong chuyện ma một chút phản ứng cũng không có, tôi cảm thấy hơi thất bại.

Nửa đêm, gió trên núi nổi lên. Nhánh cây gõ vào nhà gỗ, không ngừng phát ra âm thanh xột xoạt, chợt giống như có ai đó đi xung quanh ngôi nhà, đang liên tục gõ vào vách tường.

Tôi đang ngủ mơ màng bị âm thanh này làm tỉnh.

Mở mắt ra, xung quanh tối om, cái gì không cũng rõ. Âm thanh ma quái ma sát trong căn phòng nhỏ bị khuếch đại nhiều lần, mỗi một âm thanh như đang vang lên bên tai làm tôi kinh hoàng.

Dưới hoàn cảnh đáng sợ như vậy, không biết vì sao, tôi bỗng nhiên nhớ tới câu chuyện ma kể cho sát thủ vào ban ngày.

Mặc dù câu chuyện "Lung tựa lưng" đã được các cụ già biến đổi rất nhiều, nhưng bây giờ hồi tưởng lại, tôi vẫn bị dọa cho chết khiếp, lông tơ trên lưng dựng đứng, vô cớ đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Đang lúc cuộn mình vào chăn, chuẩn bị cứng rắn sống qua cái đêm kinh khủng này, bên ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gọi của sát thủ.

"Chủ nhân... chủ nhân, chủ nhân! Cô tỉnh chưa?"

Sát thủ vừa gọi vừa đập cửa, khiến tôi đang hoảng sợ đột nhiên tìm được chỗ dựa, vén chăn mềm lảo đảo chạy ra mở cửa.

"Tôi... tôi đây!"

Bởi vì dùng nhiều sức quá, sau khi cửa mở, tôi gần như va vào ngực sát thủ. Có lẽ thấy cảm xúc của tôi không đúng, sát thủ không hỏi nhiều mà dịu dàng ôm lấy vai tôi, kéo tôi vào trong ngực, vờn tay khẽ vuốt cái lưng căng cứng của tôi.

"Không sao rồi, có ta ở đây, chủ nhân đừng sợ."

Cho dù bây giờ, giọng nói của hắn vẫn trầm ổn như cũ, giọng điệu cứng ngắt không gọn sóng, nói là an ủi, càng giống như đang kể một sự việc. Nhưng tôi lại nhờ những câu nói không êm tai như vậy mà tìm được dũng khí.

Sau khi thấy tôi bình tĩnh lại, sát thủ dẫn tôi về giường, cẩn thận giúp tôi kéo chăn rồi đỡ tôi nằm xuống.

"Đêm đã khuya, chủ nhân ngủ đi."

"Vậy còn huynh?"

Tưởng sát thủ muốn đi, tôi vội vàng kéo tay áo hắn nhất quyết không buông.

"Tôi ở bên cạnh bảo vệ, chủ nhân đừng sợ."

Sát thủ thấy thế trấn an vỗ nhẹ mu bàn tay tôi, quay người ngồi xuống bên giường.

"Ừm... à, vậy thì tốt."

Tôi kéo chăn che kín mặt, chỉ lộ hai con mắt cẩn thận đánh giá sắc mặt hắn, phát hiện đôi phương không hề có chút mất kiên nhẫn, trong lòng bỗng nhiên hơi phấn khởi.

Nằm trên giường một lúc, tôi mở mắt ra, giật nhẹ tay áo sát thủ.

"Ngồi vậy mỏi lắm, huynh... muốn nằm cạnh một lúc không?"

"Cái này... Không, thật sự không hợp lẽ nghi..."

Sát thủ có vẻ rất giật mình, từ chối tôi.

"..."

-- Vì vậy hắn nhất định và khẳng định là lão xử nam rồi, đúng là kiểu cứng đầu cổ hủ... Chắc, cổ nhân đúng là phiền phức!

Trong lòng tôi yên lặng nhỏ nước bọt.

Khó có một lần dừng cảm lại bị cự tuyệt, tôi cảm thấy không còn mặt mũi liến bầy trò hèn dối, trở mình đưa lưng về phía sát thủ, rồi ngủ mất.

Có sát thủ ngồi bên cạnh, lần này tôi ngủ vô cùng bình yên.

Khi tỉnh lại, chim kêu riu rít, cây tùng đứng đưa, ánh nắng nhẹ nhàng. Tôi ngồi dậy từ trên giường, xếp hai chồng quần áo lên đầu giường, trong lúc vô tình tôi phát hiện trên quần áo dính một sợi tóc thật dài.

Roc ràng đây không phải tóc của tôi.

Úi... ừm... Thế là hôm qua sát thủ rốt cuộc có ngủ trên giường không?

Tôi hoạt động chân tay cứng ngắc, gáp một cái, yên lặng suy nghĩ.

Việc này đến cuối cùng trở thành câu đố.

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8: Cãi nhau

Tôi và sát thủ cãi nhau.

Bởi vì một vài nguyên nhân, vấn đề là ăn cơm xong có thể nằm xuống hay không, tôi và sát thủ tranh cãi kịch liệt. Cuối cùng, phát hiện mình làm gì cũng không thể thắng được sát thủ, dưới con nóng giận tôi chạy khỏi nhà gỗ, bỏ nhà đi bụi.

Nói là bỏ nhà đi bụi, nhưng trên thực tế trên người tôi chỉ có một cái bánh, ngay cả bình nước cũng không có đừng nói chi đến tiền. Cho nên, sau khi nóng đầu chạy khỏi nhà gỗ, không lâu sau tôi muốn đổi ý, muốn trở về.

--- Lại nói, cái nhà gỗ nhỏ này vốn là tài sản của tôi, ầm ỹ muốn đi cũng nên là sát thủ chứ, vì sao tôi lại ngược đời bỏ nhà?

Nghĩ như vậy, tôi lại càng cảm thấy có đập lý, liền vuốt vuốt vạt áo, im lặng tự giống trống cổ vũ, sau đó nghênh ngang đi về.

"Chủ nhân đi dạo đã về, vừa đúng lúc, hiện giờ có thể lên giường nghỉ ngơi rồi."

Sát thủ đang chẻ củi trong sân. Nhìn thấy tôi trở về, hắn khen ngợi gật đầu, coi như không có việc gì củi đầu tiếp tục công việc trên tay.

"... tân bộ?"

Tôi đơn giản không tin vào lỗ tai mình.

Tôi và hắn ta cãi nhau, bị cái thái độ không mặn không nhạt của hắn mà tức giận bỏ nhà ra đi, lại trải qua một phen đấu tranh tư tưởng kịch liệt thế nào mới đi về, kết quả nhìn vào mắt hắn, vừa rồi đều chỉ là tôi ra ngoài đi dạo?!

A, buồn cười... Tháng ngày này không có cách nào trôi qua!

Tôi bị chọc tức phát điên, xông lên tận trời, không chút nghĩ ngợi đá cho sát thủ một cái.

Cảm giác sau lưng có tiếng gió, sát thủ theo trực giác tránh né, kết quả củi đá kia của tôi rơi vào gốc cây bên cạnh sát thủ, tôi không đá được, ngược lại làm đau chính mình.

Ghê tởm hơn chính là, tên sát thủ đàn độn tới bây giờ còn cho rằng tôi đang muốn đùa giỡn với hắn. Sau khi toàn lực né tránh một đòn của tôi, hắn ta còn lấy tay kẹp vào hai nách tôi, nhấc bổng tôi lên không.

"Chủ nhân muốn chơi đùa, tạm thời chờ một chút, đợi ta làm xong việc lại nhấc lên cao được không?"

"Nhấc cao?"

"Đúng, nhấc cao cao... Nhớ không nhầm hình như gọi như vậy, chủ nhân chưa thấy qua sao?"

"Không có... Ha ha... Không có, đương nhiên không có."

Tôi bị hắn ta làm cho phát điên, toàn thân căng sức, phần hện dồn xuống, tôi như chó điên hung hăng nghiêng đầu cắn vào tay hắn một cái.

"Úi... thật là chiêu đánh lên hoàn mỹ."

Sát thủ bật ra tiếng hừ nhẹ thỏa mãn, dùng một cánh tay vững vàng thả tôi xuống, chân thành khen ngợi.

"Mặc dù lực còn kém, nhưng quyết đoán cùng nắm chắc cơ hội đều vừa đúng, chủ nhân rất tuyệt."

"... Tạ ơn."

Vừa cắn một ngụm đầy cơ bắp mà hoàn toàn không khiến đối phương có chút tổn thương gì, tôi không thể không từ bỏ làm chó, nhả cánh tay hắn ta ra, nghiêm mặt trả lời.

"Bây giờ, tôi muốn đi ngủ trưa. Trước khi tôi tỉnh lại, không được phép quấy rầy."

"Vâng, chủ nhân."

Sát thủ ngoan ngoãn nhường đường, để tôi vào nhà.

Một lát sau trong phòng vang lên tiếng binh binh bốp bốp, nương theo tiếng ẩm trà vỡ, tất cả tạp âm theo tiếng kêu đau của tôi kết thúc.

Sát thủ ở bên ngoài chăm chú nghe, hơi do dự có nên vào hay không, tôi không chờ hắn ta ra quyết định đã nhếch mồm gào lên khóc.

Lần này hắn không nghĩ ngợi liền dùng lực đá văng cửa ra. Vừa mới rồi phòng còn ngăn nắp giờ đã vô cùng lộn xộn. Tôi ôm mắt cá chân bị mảnh vỡ ẩm trà cắt phải, ngồi trên mặt đất nghẹn ngào, khóc rất thương tâm.

Hoàn toàn không rõ vì sao đang êm đẹp lại khóc, sát thủ vừa luống cuống vừa vụng về ôm tôi lên giường, sau khi giúp tôi băng bó vết thương, hắn ngồi trong bóng tối bên cạnh giường, lo lắng lại bất an.

Hắn không dỗ dành tôi, cũng không hiểu được tâm trạng của tôi.

Tôi thất bại nghĩ, khóc mệt, cứ vậy ngủ thiếp đi.

Sau khi tỉnh lại, chúng tôi không giải thích được cứ thế làm hòa _(3)∠_

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Hôn

Mặc dù chưa tiến triển đến giai đoạn này, nhưng bởi vì tác giả viết hơi chán, thế là nhanh chóng tiến vào giai đoạn này.

--- Ý của tác giả là, trước mắt, tôi và sát thủ dưới sự khống chế của tác giả, sa vào tình yêu cuồng nhiệt ngọt ngào.

Hội câu độc thân khắp thiên hạ đều biết, nói chuyện tình cảm thì tiền hay bị nội thương. Chính là tôi cũng muốn mua một ít quần áo giày vớ để trang điểm một chút cho sát thủ đẹp trai tuấn tú vô địch nhà tôi vậy mà tiền trong nhà cứ thế bị tôi tiêu xài bằng hết.

Ngay khi đến lần thứ 18 tôi thờ dài vì không còn tiền mua thức ăn, sát thủ trầm mặc về phòng mặc y phục dạ hành, chuẩn bị làm lại nghề cũ.

Tôi tất nhiên ngăn cản hắn.

Bởi vì cái gọi là oan gia tương báo bao giờ hết, giết người kiếm tiền dùng dù sao cũng không được thoải mái, mà tôi lại lo lắng cho an toàn của hắn, không muốn ở nơi tôi không biết bị thương nặng, bị một nữ tử kì lạ --- muốn nói ví dụ quả nhiên có mà đây --- cho nên...

Nhưng sát thủ cực kỳ cố chấp.

Từ nhỏ hắn đã bị tổ chức tẩy não, ở phương diện này đúng là tam quan khuyết thiếu, tuyệt nhiên không cảm thấy giết người có gì không tốt.

Kiên nhẫn đứng tại chỗ nghe tôi lảm bảm lái nhái bức ép đến khi tôi lảm bảm lái nhái đến cùng, hắn mới yên lặng giờ tay hồ sơ sờ cái đầu cún của tôi, sau đó tiếp tục ra ngoài.

--- Đúng vậy đúng vậy! Điều này đúng là làm cho tôi tức chết! Làm theo ý mình, tuyệt đối không nghe người ta khuyên bảo!

Tôi tức giận, mông lung trong cơ thể mất đi khống chế, khẽ vươn tay nắm chặt vạt áo sát thủ, chờ khi hắn kinh ngạc quay đầu, tôi nhắm chuẩn môi mòng đang nhếch lên của hắn, nhón chân hôn tới.

Sau đó đổi thành sát thủ mông lung.

Được được nhưng... xem ra vẫn là trẻ con/ già lắm, ngay cả hôn cũng không biết làm sao, để tôi đến dạy hắn một chút nào!

Phát hiện sát thủ phản ứng trúc trắc, tôi neho mắt lại, trong lòng cười nhạo một tiếng, đầu lưỡi uốn éo dùng sức, như rắn trườn chui vào trong miệng sát thủ.

"Ừm..." Sát thủ phát ra một tiếng rên nhẹ.

Nghe thấy âm thanh khàn khàn kia, nửa người tôi đều mềm nhũn, miệng càng ra sức hôn, đầu lưỡi như bàn chải quét qua miệng sát thủ, làm cho mặt hắn đỏ tạt mang tai, ánh mắt mơ màng, hơi thở hỗn loạn.

Đến tận khi đầu lưỡi tôi quét qua chân răng của sát thủ, trong lúc vô tình chạm phải một hạt tròn tròn, sát thủ bỗng nhiên chấn động toàn thân, ngược lại với vẻ mặt say mê trước đó, bắt đầu đẩy tôi ra ngoài.

Đã đến lúc này, làm sao để hấn toại nguyện!

Tôi trong bóng tối phân tranh cao thấp, dùng đầu lưỡi gây hạt kia ra ngoài. Sát thủ giãy dụa giữ lấy, muốn tôi phải rút lui, lại sợ vô tình làm tôi bị thương, trong lúc do dự, đầu lưỡi tôi tìm đường chết, đẩy vật kia vào răng lạnh bén nhọn của sát thủ.

Biu~

Một chất lỏng đáng chết từ bên trong chảy ra.

Tôi và sát thủ đồng thời sững sốt, không bao lâu, trong miệng hai người đều phun ra một ngụm máu, cuối cùng tèo cùng nhau.

Cho nên nói...

Lần sau hôn, vẫn nên lấy thuốc độc giấu ở răng ra «(((◡◡(・ω・)))»

Nhưng hình như đã muộn rồi, haha.

--Hết--

Bạn đang đọc truyện *Tập Doãn Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Bạn trai khó theo đuổi - Chu Hàn Châu

Hoa Nhiễm Nhiễm lại đang cùng các y tá khoe khoang về kinh nghiệm trêu chọc đàn ông của mình.

"Tôi muốn nói, chỉ có đường không thể đi, chứ không có người đàn ông nào không thể trêu chọc. Chính là bác sĩ Chu đứng đắn nghiêm túc của các cô đó, đừng thấy bây giờ anh ấy đối xử hồ hững với tôi, sau này nhất định có một ngày anh ấy bị tôi trêu chọc đến chân tay run rẩy, quỳ rạp dưới váy tôi."

Lời vừa mới nói ra, còn chưa kịp đắc ý, chỉ nghe thấy giọng nói của đương sự vừa được lấy làm ví dụ: "Thật sao?"

Một câu này, không nặng không nhẹ không buồn không vui, Hoa Nhiễm Nhiễm lại chợt dạ đến run rẩy, thiếu chút quỳ hấn xuống.

Y tá trưởng đổ thêm dầu vào lửa, ném lại một câu "Tiểu Hoa, tôi tin tưởng cô" rồi đứng đĩnh rồi đi.

Những y tá vừa mới còn nghe say sưa vui vẻ, từng người từng người chạy đi làm việc của mình, rõ ràng không có ý định cứu cô khỏi dầu sôi lửa bỏng.

Hoa Nhiễm Nhiễm khóc không ra nước mắt.

Hít sâu một hơi, cô quay người, khó khăn chào hỏi Chu Tây Ninh: "Chào bác sĩ Chu, tôi tới kiểm tra."

Chu Tây Ninh nhìn cô không lên tiếng. Hồi lâu sau, cảm hồ sơ bệnh án, đi tới chỗ cô.

Nếu là bình thường, không cần anh tới, Hoa Nhiễm Nhiễm sớm đã hí hửng chạy qua, nhưng bây giờ... Cô ước gì anh giống như lúc trước, làm như không nhìn thấy cô.

Nhưng lần này, Chu Tây Ninh không như mong muốn của cô.

Anh dừng lại cách cô hai bước chân, móc từ trong túi ra cái gì đó, nhấc tay dính lên trán cô, không nhanh không chậm nói: "Đây là danh thiếp của chủ nhiệm Trung khoa Tâm thần, chủ nhiệm Trung công tác nhiều năm, chuyên nghiên cứu các bệnh liên quan đến thần kinh, nhất là đối với chứng hoang tưởng, có kinh nghiệm lâm sàng cực kỳ phong phú."

Câu này rất thâm thúy, chỉ kém điều nói thẳng: "Hoa Nhiễm Nhiễm, cô si tâm vọng tưởng."

Hoa Nhiễm Nhiễm đỏ mặt, một phát bắt được tay Chu Tây Ninh, phản kích: "Bác sĩ Chu quan tâm tới tôi như vậy, còn lấy danh thiếp đưa cho tôi, sẽ không phải là thay tôi chào hỏi trước rồi chứ? Bảo tên của anh sẽ được chiết khấu? Vậy tôi chẳng phải là chiếm tiện nghi của anh sao?"

Chu Tây Ninh liếc cô một cái, bỗng nhiên cong môi: "Quan tâm đến thiếu năng trí tuệ, người người đều có trách nhiệm."

Hoa Nhiễm Nhiễm: "..."

Bạn đang đọc truyện *Tập Doãn Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 2

Chu Tây Ninh là bác sĩ điều trị chính của Hoa Nhiễm Nhiễm.

Hơn một tháng trước, Hoa Nhiễm Nhiễm bởi vì hăng hái làm việc nghĩa mà bị thương, khắp khiêng tiến vào phòng khám bệnh của khoa Chính hình.

Trước khi vào cửa, cô vẫn luôn tỏ vẻ như lên pháp trường; sau khi vào cửa, cô lại hận bản thân mình không thể mọc rễ, sinh trưởng trong bệnh viện, đói khát nhìn chăm chăm vào Chu Tây Ninh trước mặt.

Y tá diu cô tới ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở cô chú ý hình tượng.

Nhưng Hoa Nhiễm Nhiễm sắc đảm bao thiên (*), không chỉ không thu liễm, còn sấn tới, mong chờ giới thiệu: "Chào bác sĩ Chu, tôi là Hoa Nhiễm Nhiễm." Dừng một chút, lại bổ sung một câu, "Ừm, chính là nghĩ muốn nhúng chàm anh."

(*) Cực kỳ đam mê sắc đẹp, có thể đưa lên tận trời.

Cô y tá nhỏ che mặt, cô gái này có cần trực tiếp như vậy không?

Ngược lại nét mặt Chu Tây Ninh vẫn bình tĩnh, không nhìn Hoa Nhiễm Nhiễm một cái, chỉ dùng giọng nói được công thức hóa hỏi: "Chân thế nào?"

Hoa Nhiễm Nhiễm mắt như sao sáng nhìn anh hồi lâu mới nói: "Bị xe máy cán qua, có khả năng bị gãy xương."

Cô nói rất hồi hộp, một chút cũng không có dáng vẻ thương gân động cốt, giống như cùng lắm trên đùi có một cái lỗ hồng, không đáng để trong lòng. Lúc này Chu Tây Ninh mới ngược mắt nhìn cô.

"Bác sĩ Chu, lúc anh ta đâm vào tôi, bánh xe cán sát qua bắp chân, hẳn là không có nghiêm trọng chứ?" Hoa Nhiễm Nhiễm cuối cùng mới nhớ ra mục đích của mình.

"Có nghiêm trọng hay không không phải cô nói mà được." Chu Tây Ninh ngồi xổm người, nắn bóp vị trí bắp chân bị sưng của cô: "Chỗ này có đau không?"

Hoa Nhiễm Nhiễm rõ ràng đã đau đến hít vào một hơi khí lạnh, lại liên tục lắc đầu, "Tôi không sợ đau, thạch cao, thanh nẹp, bác sĩ Chu cứ tùy tiện dùng, đừng để tôi làm phẫu thuật là được, tôi không lên bàn phẫu thuật."

Cô vừa nói vừa giữ chặt tay áo Chu Tây Ninh, cuối cùng cũng có chút dáng vẻ của bệnh nhân. Từ lúc bắt đầu vào cửa, cô biểu hiện quá mức tùy ý, giống như bị thương chỉ là chuyện cơm bữa, còn không quan trọng bằng việc chọc ghẹo anh.

Chu Tây Ninh bỗng nhiên rất muốn biết điều gì đã tạo nên loại tính cách này.

"Trước chụp X Quang, xem tình huống cụ thể." Chu Tây Ninh không nắm chắc được mức độ bị thương thế nào, làm trước công tác tư tưởng với cô: "Xương bắp chân bị gãy chỉ là tiểu phẫu..."

"Tôi không phẫu thuật." Hoa Nhiễm Nhiễm rất kiên quyết, "Anh mổ chính cũng không được, sắc đẹp đáng quý, sinh mạng càng đáng quý hơn."

Chu Tây Ninh: "..."

Chụp xong, xác định phần gần cuối xương ống chân trái bị gãy. Cũng may đoạn xương không lệch quá nhiều khỏi vị trí, dùng thạch cao cố định, cho mất nước, tiêu sưng, cầm máu là được.

Không cần phẫu thuật, Hoa Nhiễm Nhiễm cuối cùng cũng nhặt được cái mạng, thờ phào nhẹ nhõm.

Cô yên tâm, lại đến phiên Chu Tây Ninh không thoải mái.

"Tôi lớn từng này còn chưa bị người khác sờ qua chân." Hoa Nhiễm Nhiễm nhìn chăm chăm bàn tay đang quấn băng của Chu Tây Ninh, tỏ ra thẹn thùng, "Bác sĩ Chu, anh phải chịu trách nhiệm với tôi đấy."

Ban đầu Chu Tây Ninh không định để ý đến Hoa Nhiễm Nhiễm, nhưng thực sự không nhìn nổi diễn xuất vụng về này của cô, lạnh lùng nói: "Từ lúc thực tập đến bây giờ, tôi từng khám cánh tay, chân, không được ngàn cũng có trên trăm, có phải nên xây một tòa hậu cung, chịu trách nhiệm với từng người không?"

"Chẳng lẽ không phải anh nên nói 'Tôi là bác sĩ, không phân biệt nam nữ' sao?" Hoa Nhiễm Nhiễm tốt bụng nhắc nhở.

Chu Tây Ninh liếc cô một cái, tỏ vẻ "Biết rồi còn hỏi."

Hoa Nhiễm Nhiễm không lên tiếng, mím môi cười, Chu Tây Ninh lập tức dấy lên một dự cảm không tốt.

Quả nhiên, một giây sau cô đột nhiên sát lại, cả gương mặt phóng to trước mắt anh, nói nhỏ: "Trong mắt bác sĩ Chu có thể không phân chia nam nữ, nhưng nhất định phải có tôi nhé."

Chu Tây Ninh dừng lại, bình tĩnh lùi ra phía sau, thản nhiên nói: "Trong mắt tôi không chứa được hạt bụi."

Hoa Nhiễm Nhiễm: "..."

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 3

Bó thạch cao, còn phải nằm viện quan sát một tuần, hoàn toàn đủ thời gian cho Hoa Nhiễm Nhiễm rửa nhục.

Thấy Chu Tây Ninh tới phòng kiểm tra, con người của cô đảo một vòng, ra vẻ thần bí nói: "Bác sĩ Chu, vừa nhìn thấy anh, tôi liền nhớ tới một quyển sách."

Chu Tây Ninh chẳng buồn phản ứng cô. Nghe y tá nói từ ngày nhập viện đầu tiên, trừ việc chân không thể cử động ra, Hoa Nhiễm Nhiễm một chút cũng không có dáng vẻ của bệnh nhân, bắt được ai cũng có thể lải nhải nửa ngày, quả thực vui vẻ hơi quá trớn.

"Hôm nay cảm thấy thế nào? Có cảm thấy thạch cao hơi chật không?" Chu Tây Ninh ở bên cạnh hỏi, quan sát ngón chân hở ra bên ngoài của cô, xác nhận màu sắc không khác với chân bên phải, lại dùng mu bàn tay kiểm tra nhiệt độ một chút.

Hoa Nhiễm Nhiễm không ngờ anh sẽ đặt tay của anh lên, vô thức lùi về phía sau, lại quên bản thân giờ là thương binh, hơi động một chút liền đau đến hít thở không thông.

"Lộn xộn cái gì!" Chu Tây Ninh nhú mày, cẩn thận giữ được chân cô, để ổn định vào vị trí.

Hoa Nhiễm Nhiễm cũng biết mình phản ứng hơi quá, vội vàng lảng sang chuyện khác: "Bác sĩ Chu không hỏi quyển sách kia sao?"

"Có cảm thấy ngón chân không thể cử động tự nhiên, xuất hiện triệu chứng tê liệt không?"

"Anh hỏi, tôi liền nói cho anh biết tên sách."

Hai người ông nói gà bà nói vịt, Chu Tây Ninh "bộp" một tiếng khép bệnh án lại, đôi đồng tử đen lầy im lặng nhìn cô.

Rõ ràng vẫn luôn là nét mặt không vui không giận, Hoa Nhiễm Nhiễm nhạy cảm phát hiện anh đang tức giận, thấy vậy liền thôi, vội vàng trả lời: "Không có, cảm giác gì cũng không có, có thể ăn có thể uống. Cái này may mà có y thuật cao siêu của bác sĩ Chu, cảm ơn bác sĩ Chu."

Một giây trước làm anh tức giận đến giậm chân, một giây sau lại nói ngọt ngào như mật ong.

Chu Tây Ninh dặn dò hai câu, chuẩn bị đi.

Lúc ra tới cửa, Hoa Nhiễm Nhiễm gọi anh lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu mày đầy tủi thân, "Bác sĩ Chu thật sự không muốn biết là sách gì sao?"

Chu Tây Ninh thờ dài, xem ra hôm nay không phối hợp với cô, đành hòng cô buông tha.

"Sách gì?"

"«Chuyện không thể không nói của nữ bệnh nhân và nam bác sĩ»."

Nghe xong cũng không phải loại sách đứng đắn gì, Chu Tây Ninh tức giận quay đầu bỏ đi.

Nếu không phải hai ngày trước đồng nghiệp của Hoa Nhiễm Nhiễm tới thăm cô, Chu Tây Ninh tuyệt đối không tin cô nói mình là đồng chí cảnh sát nhân dân, như này sao có thể là nữ cảnh sát nhân dân, căn bản chính là nữ lưu manh!

Đi hai bước, Chu Tây Ninh lại quay đầu lại, nhìn Hoa Nhiễm Nhiễm đang hết sức hớn hở trên giường bệnh, thản nhiên nói: "Cô rất vui vẻ?"

"Cũng coi là vậy đi." Hoa Nhiễm Nhiễm không biết sống chết khiêu khích.

Chu Tây Ninh cũng cười cười, "Ừm, đúng là có chuyện không thể không nói được. Xương ống chân trái bị gãy, ít nhất ba tháng mới có thể xuống đất đi lại, nằm thời gian dài như vậy, cô chú ý đừng để bị trĩ."

Anh nói xong liền rời đi, đợi khi Hoa Nhiễm Nhiễm hiểu ra anh nói là cô thời gian dài không vận động, không rèn luyện, tiêu hóa không tốt dễ dàng bị táo bón, dẫn tới bị trĩ, chỉ có thể gào lên với cái cửa: "Chu Tây Ninh! Anh rửa tội!"

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoản Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 4

Hận cũ thù mới, Hoa Nhiễm Nhiễm cũng không còn cách nào.

Dù sao cô vốn là nổi lên sắc tâm, muốn chọc ghẹo Chu Tây Ninh, trước mắt lại đi lệch sang đường gây thù chuốc oán. Cũng may, cô sợ anh quên cô có tình cảm với anh, sớm đã chuẩn bị.

"Hôm nay bác sĩ Chu thích tôi rồi chứ?"

Đây là câu hỏi mỗi ngày của Hoa Nhiễm Nhiễm. Theo cách nói của cô, đó là cách thể hiện tình cảm của mình, quan trọng là còn có thể nhắc nhở Chu Tây Ninh khi nào rảnh thì thích cô một chút.

"Không có." Chu Tây Ninh không ngẩng đầu, tiếp tục viết bệnh án.

Hoa Nhiễm Nhiễm không bị dả kích, hai tay nâng mặt bày ra tư thế ngắm nhìn Chu Tây Ninh, biểu cảm tình chân thiết ý: "Nhưng mà hôm nay tôi vẫn rất thích anh nha."

Bút trong tay ngừng lại, Chu Tây Ninh quay đầu nhìn Hoa Nhiễm Nhiễm.

Từ lúc lên đại học đến giờ, người vây quay Chu Tây Ninh đếm không hết, da mặt dày thủ đoạn cao hơn Hoa Nhiễm Nhiễm càng không phải ít, anh đều coi như không thấy. Có lẽ là trời sinh lạnh nhạt, cũng có lẽ ở bệnh viện thường gặp sinh tử, cảm xúc của anh đối với người khác luôn thờ ơ, thờ ơ đến cảm thấy có cũng được, không có cũng chẳng sao, thờ ơ đến không tin có loại tình cảm nóng bỏng quá mức.

Cho nên ngay từ đầu, Hoa Nhiễm Nhiễm giống như cao da chó dỉnh không dứt, anh căn bản không thèm để ý. Cô trêu chọc anh, ồn ào với anh, tức giận với anh, anh đều gặp chiêu phá chiêu, tự cho rằng trái tim này quyết sẽ không dao động.

Nhưng khi anh kiểm tra phòng trở về, nghe thấy cô đang cùng các y tá nói muốn trêu chọc anh tới run chân, mà dáng vẻ lạnh lợi của cô khi đó, trong lòng anh cảm thấy có chút ngọt ngào. Nhưng không muốn thấy cô đắc ý, nhất định phải độc miệng nói cô hai câu, nhìn đáng vẻ tức giận thua cuộc của cô.

Lúc nào thì anh trở lên ngây thơ như vậy.

"Bác sĩ Chu, anh nhìn tôi như vậy, có phải cảm thấy hôm nay tôi đặc biệt xinh đẹp không?" Hoa Nhiễm Nhiễm tự tin nói.

Cô vĩnh viễn không đứng đắn được quá hai giây! Trong lòng Chu Tây Ninh bật cười, trên mặt lại bất động thanh sắc, ngược lại thúc giục: "Không có việc gì quay về nằm đi, đừng có chạy lung tung."

Hoa Nhiễm Nhiễm còn muốn nói gì đó, một tiếng gầm giận dữ ngắt lời cô: "Hoa Nhiễm Nhiễm, chị học được bản lĩnh rồi phải không!"

Chu Tây Ninh ngẩng đầu, nhìn thấy một người đàn ông cũng coi là đẹp trai đang đứng bên ngoài phòng khám bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoản Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 5

"Đừng nhúc nhích, đứng vững." Hoa Kiến Phong ngăn động tác muốn nhào tới của Hoa Nhiễm Nhiễm, nhìn chằm chằm đuôi trái bị bó thạch cao, trách nặng, "Đây chính là chăm sóc tốt bản thân mà chị nói? Bị thương không nói, còn dám lừa em, Hoa Nhiễm Nhiễm, chị nói chị bị thương lần thứ mấy rồi? Chị có phải muốn chọc cho em tức chết không!"

Hoa Kiến Phong là cảnh sát hình sự của cục công an thành phố, trong khoảng thời gian này ra ngoài làm nhiệm vụ không ở nhà. Ban đầu định trở về để cho Hoa Nhiễm Nhiễm một sự kinh ngạc, cố ý tới đón cô tan làm, lại biết được cô bị gãy xương chân, hôm nay là thời gian kiểm tra.

"Tiểu Phong, xin lỗi nha, chị không phải cố ý giấu diếm em." Hoa Nhiễm Nhiễm thuận thực xin lỗi, xem ra chính là tái phạm nhiều lần.

Hoa Kiến Phong không bị dáng vẻ này lừa gạt, "Em đã từng nói chưa, làm việc không được lỗ mãng như vậy? Chị gặp qua có tên trộm nào hành động đơn độc chưa, chị cứ không nghĩ gì mà đuổi theo, ngộ nhờ bọn chúng nổi lên ác tâm... Chị bảo em phải làm sao bây giờ!"

Anh ta nói là nguyên nhân gãy chân của Hoa Nhiễm Nhiễm, Chu Tây Ninh từng nghe các y tá bàn tán. Nghe nói ngày nghỉ Hoa Nhiễm Nhiễm đi dạo phố, gặp phải tên trộm móc túi, đuổi bắt qua mấy con phố, sau bị đồng bọn của tên trộm lái xe máy đâm bị thương.

Nói thật, Chu Tây Ninh cũng cảm thấy cô quá lỗ mãng, không đủ cẩn thận. Nhưng khi thấy một Hoa Nhiễm Nhiễm luôn miệng lưỡi sắc bén trước mặt mình, trước mặt người đàn ông này lại giống học sinh tiểu học làm sai cúi đầu nhận lỗi, ngực anh không hiểu sao đau âm ỉ.

Nhất là nghĩ tới Hoa Nhiễm Nhiễm ăn trong bát lại ngó trong nồi, rõ ràng có bạn trai rồi còn đi treu chọc anh, Chu Tây Ninh càng tức giận lợi hại hơn.

"Hoa Nhiễm Nhiễm!" Hành động nhanh hơn suy nghĩ, Chu Tây Ninh gầm lên một tiếng.

Anh đột nhiên gầm lên, Hoa Nhiễm Nhiễm và Hoa Kiến Phong dừng động tác, cùng nhau nhìn anh.

Chu Tây Ninh cũng ngẩn người, nhanh chóng phản ứng, nhìn ghé một cái, bình tĩnh nói: "Hoa Nhiễm Nhiễm, tới, kia ngồi. Bây giờ cô còn chưa đứng lâu được đâu."

"Nhanh nhanh ngồi xuống, em bị chị làm cho tức muốn chết, bây giờ chân có đau không?" Hoa Kiến Phong cẩn thận đỡ Hoa Nhiễm Nhiễm ngồi xuống, quay đầu hỏi Chu Tây Ninh, "Bác sĩ, chân chị ấy phục hồi thế nào? Có chỗ nào không tốt không? Sẽ không để lại di chứng về sao chứ?"

"Vừa chụp lại X Quang, hồi phục rất tốt, chỉ cần chú ý nghỉ ngơi, đừng nóng vội xuống đất đi lại là được."

Chu Tây Ninh vẫn dùng giọng điệu giải quyết công việc, ánh mắt đảo qua cơ thể hai người một vòng, làm như không để ý hỏi: "Anh là thể nào của cô ấy?"

"Tôi là..." Hoa Kiến Phong mới nói hai chữ, Hoa Nhiễm Nhiễm lập tức che miệng anh ta lại, "Tiểu Phong, chị muốn ăn bánh thịt bò ở đối diện bệnh viện, em đi mua giúp chị, một lúc nữa quay lại đón chị được không?"

Chờ Hoa Kiến Phong đi rồi, Hoa Nhiễm Nhiễm nhìn chằm chằm Chu Tây Ninh: "Bác sĩ Chu, anh cảm thấy chúng ta là quan hệ gì?"

Chu Tây Ninh không nói câu nào, cảm bệnh án trên bàn, dáng vẻ "Tôi rất bận rộn".

"Vừa rồi là em trai tôi, chúng tôi là thai long phượng, chẳng qua lớn lên không giống nhau, mỗi lần đi đường đều bị nhận nhầm là đôi tình nhân." Hoa Nhiễm Nhiễm cười đến xấu xa. "Bác sĩ Chu, mới vừa rồi anh hiểu nhầm, ăn dấm phải không?"

"Không có." Chu Tây Ninh bật thốt. Ăn dấm? Trong từ điển của đời anh sao có hai chữ này được.

"Anh nói không có thì không có." Hoa Nhiễm Nhiễm rõ ràng không tin, "Nhưng tôi bị em trai giáo huấn, rất mất mặt."

Chu Tây Ninh gật đầu, "Cô nên bị giáo huấn."

"Toàn bộ quá trình anh vậy xem còn tham gia nữa." Hoa Nhiễm Nhiễm lại nói.

Chu Tây Ninh không đoán được trong hồ lô của cô chứa gì, nhìn cô không nói tiếp.

Hoa Nhiễm Nhiễm cười một tiếng, "Bác sĩ Chu, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, cho nên anh là "nội nhân" (bà xã) nha."

Bạn đang đọc truyện *Tập Doãn Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 6

Đúng là Hoa Nhiễm Nhiễm hồi phục rất tốt, một tháng sau tới cắt chỉ, cơ bản đã có thể tự mình đi bộ.

Nghĩ tới Hoa Kiến Phong nói, Chu Tây Ninh không tránh được dận dò cô, dận cô sau này đừng lỗ mãng như vậy, đừng cứ không nghĩ ngợi xông về phía trước.

Lúc ấy Hoa Nhiễm Nhiễm gật đầu như giả vờ, còn khoa trương nói cảm ơn anh đã quan tâm tới cô. Chu Tây Ninh còn tưởng cô đã nghe lọt mọi thứ. Kết quả chờ sau khi cô hoàn toàn khôi phục, chưa tới hai ngày đã thò đầu xuất hiện bên ngoài phòng khám.

"Hoa Nhiễm Nhiễm, cô coi bệnh viện là nhà cô sao? Ba năm ngày lại tới một chuyến."

Giọng điệu của Chu Tây Ninh thật sự không tốt. Anh vừa tiễn một người nhà bệnh nhân tới gây chuyện, tâm trạng đang không ổn, Hoa Nhiễm Nhiễm tới lúc này, căn bản chính là đâm vào họng súng.

Hoa Nhiễm Nhiễm khẽ giật mình, mới nhớ ra cần giải thích cho mình: "Tôi tới không phải bị thương. Anh nói tôi đều nghe, bây giờ đi đường rất cẩn thận."

"Vậy sao cô lại tới?" Chu Tây Ninh không tin.

"Tôi rất nhớ anh chứ sao." Hoa Nhiễm Nhiễm không biết xấu hổ chút nào.

Chu Tây Ninh mới không thừa nhận anh bị câu này của cô trấn áp không há miệng được, lập tức cảm thân toàn thân thư thái. Mím môi kiềm chế khóe miệng xúc động muốn giương lên, anh xì mặt định đuổi Hoa Nhiễm Nhiễm đi, lại nghe thấy bên ngoài vang lên một trận cười.

"Là bác sĩ Chu sao? Thật ra là chúng tôi ép Tiểu Hoa tới." Lý Tuyết một thân đồng phục cảnh sát đi tới, đằng sau còn có hai cô gái cũng mặc đồng phục như vậy, không hề che dấu đánh giá Chu Tây Ninh.

"Bác sĩ Chu, bây giờ anh là người nổi tiếng trong sở của chúng tôi rồi. Chúng tôi chính là muốn tới xem là thần thánh phương nào mà lợi hại vậy, có thể biến Hoa bá vương không sợ trời không sợ đất lúc trước của chúng tôi thành một đóa Tiểu Kiều Hoa (đóa hoa yêu kiều)."

"Đúng vậy đúng vậy." Một cô gái khác nói tiếp, "Lúc trước Tiểu Hoa của chúng tôi chính là nữ hán tử tay không bắt địch, hiện tại giẫm phải con gián còn nói rất sợ đó. Nói mình không thể dùng nhiều sức, sợ làm chân bị thương, bác sĩ nào đó rất hung dữ."

Thì ra Hoa Nhiễm Nhiễm thật sự nghe vào lời Chu Tây Ninh nói. Lại sau khi đi làm, thay đổi tính tình hấp tấp, kết quả diễn quá mức, rước lấy trêu ghẹo của mọi người.

Chu Tây Ninh bị các cô nói đến nóng tai, nhất thời không biết nói gì, giống như cầu cứu nhìn về phía Hoa Nhiễm Nhiễm.

Hoa Nhiễm Nhiễm lại cố ý làm như không thấy, cúi đầu giả vờ thẹn thùng.

Chu Tây Ninh không còn cách nào, ho nhẹ một tiếng uy hiếp, lúc này Hoa Nhiễm Nhiễm mới dang hắng cổ họng đuổi người. Đuổi người đi, cô lại bắt đầu tranh công: "Bác sĩ Chu, anh hiểu nhầm tôi, tôi còn bỏ qua hiềm khích lúc trước giải vây giúp anh. Anh nói một chút anh định cảm ơn tôi thế nào?"

"Vì sao tôi lại cần giải vây?" Chu Tây Ninh trừng mắt nhìn cô.

"Ai biết được, tôi không biết." Hoa Nhiễm Nhiễm một bộ vô tội.

Chu Tây Ninh bắt đắc dĩ, gõ vào trán cô một cái, nói: "Bây giờ tôi tan làm."

"Ồ?" Hoa Nhiễm Nhiễm lui về sau một bước, vốn dĩ định mượn dịp này lừa bịp anh một chút, đột nhiên phản ứng lại, một cái bắt lấy tay Chu Tây Ninh, vui mừng nói, "Bác sĩ Chu, vừa rồi anh mới hẹn tôi sao!"

Chu Tây Ninh nhìn cô, đột nhiên cảm giác với trí thông minh này của cô còn dám đi trêu chọc người khác, cũng thật sự can đảm lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Vãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 7

Sau khi Chu Tây Ninh tan làm, hai người không đi xa, ăn cơm ngay ở nhà hàng gần bệnh viện.

Cơm nước xong xuôi, Chu Tây Ninh đưa Hoa Nhiễm Nhiễm trở về.

"Anh có biết vì sao tôi lại sợ bàn phẫu thuật không?" Hoa Nhiễm Nhiễm đột nhiên hỏi.

Chu Tây Ninh quay đầu nhìn cô, "Vì sao?"

Hoa Nhiễm Nhiễm cười cười, cố gắng tỏ ra bình thản: "Ba mẹ tôi đều chết trên bàn phẫu thuật."

Ba mẹ Hoa đều là cảnh sát, nhiều năm làm việc phá được không ít án, từng nhận được rất nhiều giấy khen, nhưng cũng bởi vì vậy mà bị trả thù. Có một lần hai người làm xong nhiệm vụ, trên đường trở về gặp tai nạn xe cộ, sau khi điều tra ra mới biết là phạm nhân lúc trước ác ý trả thù.

"Bọn họ được đưa tới bệnh viện. Khi đó tôi còn nhỏ, căn bản không hiểu cái gì gọi là không thể cứu được. Tôi chỉ biết bọn họ tiến vào phòng phẫu thuật, sau đó liền... Khi đó tôi đã nghĩ đời tôi không cần nằm trên bàn phẫu thuật. Dù hiện giờ đã trưởng thành, biết rõ cái chết của bọn họ và phẫu thuật không liên quan, nhưng vẫn không thoát được trở ngại kia."

Chu Tây Ninh nhớ tới khi đó cô nói "Anh mỗ chính cũng không được, sắc đẹp đáng quý, sinh mạng càng đáng quý hơn", lúc đó còn tưởng đó là thủ đoạn trêu chọc anh, hiện giờ mới hiểu là cô sợ hãi.

Có lẽ trước đó đã có thành kiến, anh cho rằng cô quá chủ động, tính cách quá âm ỉ, nhất định là tiểu công chúa chưa từng trải sự đời, bị người ta chiều chuộng, mới có thể nhiệt tình tự nhiên trêu chọc đàn ông mới gặp lần đầu như thế. Dạng người như vậy nên mỏng quá yếu, một khi gặp mưa gió, sẽ bị nhỏ tận gốc.

Nhưng hóa ra cô lại có quá khứ bị thương như vậy, từ trong bị thương nở ra bông hoa lạc quan dũng cảm.

"Sau này tôi và Tiểu Phong đều chọn làm cảnh sát, ngay từ đầu Tiểu Phong không đồng ý, là bị tôi giầy vò đến không còn cách nào mới thỏa hiệp. Nhiều năm như vậy, bất kể là sự việc đột ngột của ba mẹ tôi, hay là một vài vụ án tôi tiếp xúc trong công việc, cảm nhận trực quan nhất của tôi chính là, thật ra chúng ta vĩnh viễn không biết từ lúc nào, cuộc sống lấy phương thức gì hủy hoại chúng ra, cho nên mỗi phút mỗi giây khỏe mạnh bình an đều cần cố gắng vui vẻ."

Hoa Nhiễm Nhiễm nói đến đây dừng lại, nhìn Chu Tây Ninh, gằn từng chữ: "Tôi hi vọng anh cũng thế."

Chu Tây Ninh cuối cùng cũng hiểu vì sao đột nhiên cô lại kể chuyện của mình cho anh nghe. Cô nhìn ra cảm xúc của anh không đúng, có lẽ còn đoán được bởi vì chuyện công việc, nhưng cô không tùy tiện truy hỏi, chỉ nói từ bản thân, chuyển từ mình sang anh.

Dưới vẻ ngoài tùy tiện, lại có một trái tim nhạy cảm dịu dàng như vậy.

Chu Tây Ninh không cách nào hình dung được tâm trạng lúc này của mình, là cảm động cũng là cảm kích. Đã rất lâu, anh đều một mình, một mình nhận tất cả chỉ trích cùng bất công, một mình tiêu hóa hết những tâm trạng tiêu cực đột nhiên xuất hiện. Bất kể bên trong suy sụp thế nào, từ đầu tới cuối nét mặt đều không thay đổi, cực kỳ giống một người trưởng thành.

Nhưng cô lại đối xử với anh như trẻ con, cẩn thận từng chút suy nghĩ cho tâm trạng của anh, trấn an tâm trạng của anh.

Một lát sau, Chu Tây Ninh nhìn vào mắt cô, nói nhỏ: "Được."

Hoa Nhiễm Nhiễm cười cười, lại bắt đầu không nghiêm chỉnh, bấu môi giờ vò đáng thương: "Bác sĩ Chu, bây giờ biết thật ra tôi là một người đáng thương, chẳng lẽ không nên ôm tôi một cái an ủi sao?"

Chu Tây Ninh nhìn cô không hành động, đáy mắt tràn đầy dịu dàng, làm sao anh lại không biết cô cố ý chọc cho anh vui chứ.

Hoa Nhiễm Nhiễm nháy mắt mấy cái, đánh bạo nhào tới, "Bác sĩ Chu, anh biết không, lần đầu tiên nhìn thấy anh tôi đã muốn ôm anh. Nhưng sợ anh cảm thấy tôi lỗ mãng, anh không biết tôi đã kìm nén thế nào đâu."

"Nói 'Tôi muốn nhúng chàm anh' với người đàn ông lần đầu tiên gặp mặt, Hoa Nhiễm Nhiễm, em căn bản chính là người lỗ mãng."

"Vậy được rồi, em lỗ mãng, anh ôn trọng. Bác sĩ Chu, chúng ta đúng là một đôi tuyệt phối nha."

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 8

Sau cái ôm kia, quan hệ của hai người rõ ràng tiến thêm một bước, nhưng không ai xuyên thủng tầng giấy cuối cùng.

Hoa Nhiễm Nhiễm vẫn chờ cơ hội là chạy tới bệnh viện, Chu Tây Ninh vẫn tỉnh táo tự kiểm chế như trước.

Nhưng cuối cùng vẫn không giống.

Lúc trước Chu Tây Ninh bất kể thế nào cũng không chủ động gửi tin nhắn, dù sao ngày nào cô cũng tới quấy rầy anh. Nhưng bây giờ anh sẽ chủ động liên lạc với cô, sẽ nhớ cô, muốn gặp cô.

Giống như chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười kia, liền có thể giúp anh thư giãn sau một ngày mệt mỏi.

Hôm nay anh lại hẹn Hoa Nhiễm Nhiễm cùng nhau ăn cơm, nhưng vừa ra khỏi phòng, liền gặp người nhà bệnh nhân tới gây chuyện.

Nửa năm trước người tới xương ống chân trái bị vỡ nát, sai vị rõ ràng, bác sĩ trực ban ngày hôm đó đề nghị phẫu thuật, anh ta từ chối, kết quả vết thương khép lại bất thường, để lại di chứng. Anh ta tới làm âm ỉ không chỉ một lần, Chu Tây Ninh có ấn tượng với anh ta, nhưng không để trong lòng. Ai ngờ lần này anh ta mang theo dao, đánh bảo vệ còn chưa nói, lại nhào về phía Chu Tây Ninh.

"Chu Tây Ninh, cẩn thận." Hoa Nhiễm Nhiễm hét hoảng hét lên.

Cô không chờ được Chu Tây Ninh, liền tới tìm anh trước, kết quả vừa lên lầu đã nhìn thấy có người cầm dao lao về phía Chu Tây Ninh, không chút nghĩ ngợi liền xông tới chặn trước mặt anh.

"Hoa Nhiễm Nhiễm!"

Khoảng khắc sợ hãi nhất trong đời của Chu Tây Ninh cùng lắm cũng chỉ thế này mà thôi, giống như trái tim đột nhiên ngừng lại, sợ hãi cái chết đột nhiên bao vây anh. Xung quanh ồn ào hỗn loạn, nhưng tiếng vang khi cái dao đâm vào cơ thể của Hoa Nhiễm Nhiễm, anh nghe cực kỳ rõ ràng.

"Ai cho phép em xông tới, mẹ kiếp ai cản em đỡ dao thay anh!" Chu Tây Ninh chưa từng thất lễ như vậy, bịt lấy phần eo của Hoa Nhiễm Nhiễm, hai mắt đỏ bừng, nói nặng lộn xộn, "Hoa Nhiễm Nhiễm, đây chính là nghe lời mà em nói? Em nói sẽ nghe lời anh."

Hoa Nhiễm Nhiễm nhìn anh, cố gắng nở nụ cười, "Chu Tây Ninh, vì nhân dân phục vụ, cần phải bảo vệ tính mạng và tài sản của người dân, nhưng vì anh một người dân mà em muốn..."

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 9

Hoa Nhiễm Nhiễm lại nhập viện rồi.

May mà một dao kia không làm tổn thương tới chỗ nguy hiểm, khâu mấy mũi, nằm nghỉ trên giường là được.

Chu Tây Ninh buồn bực cô không quan tâm tới thứ gì đã xông lên, hai ngày liên tiếp không cho cô sắc mặt tốt.

Hoa Nhiễm Nhiễm rất tủi thân, "Đã nói ân cứu mạng lấy thân báo đáp đâu? Bác sĩ Chu, lương tâm của anh đâu?"

Chu Tây Ninh hừ lạnh, "Bị cái người ngốc nghếch lớn mật ăn mất rồi!"

Hoa Nhiễm Nhiễm cười khổ. Đã rất lâu Chu Tây Ninh không độc miệng với cô như vậy, lúc này rõ ràng là cực kỳ tức giận đây mà.

Nghĩ nghĩ, Hoa Nhiễm Nhiễm che vết thương kêu lên, "Bác sĩ Chu, vết thương đột nhiên đau quá, nhưng không sáng bằng nỗi đau ở tim khi anh không để ý đến em"

Chu Tây Ninh thờ ơ, "Một ngày diễn 800 khổ nhục kế, Hoa Nhiễm Nhiễm, em không chê mệt, anh nhìn thấy cũng mệt."

Mất thấy anh khó chơi, Hoa Nhiễm Nhiễm cũng tức giận, "Chu Tây Ninh, vậy anh nói tình huống lúc đó, em có thể trở mặt nhìn anh bị chém chết, cái gì cũng không làm sao? Đó là phản ứng theo bản năng của em."

"Vậy anh có thể nhìn em bị chém chết à?" Chu Tây Ninh nghĩ tới cảnh kia, hai tay hơi run rẩy.

"Em sai rồi, em sai rồi..." Hoa Nhiễm Nhiễm vội vàng nhận lỗi, đứng dậy kéo tay Chu Tây Ninh. Cô vĩnh viễn không quên được đôi mắt đỏ bừng khi đó của anh, đáng về kim nén, lại lộ ra cảm xúc gần như sụp đổ.

"Ai cho phép em lộn xộn, nằm xuống." Chu Tây Ninh ngoài miệng nghiêm khắc, nhưng cuối cùng vẫn mềm lòng, chủ động nắm tay cô, giọng nói cũng dịu xuống, "Hoa Nhiễm Nhiễm, sau này em còn dám làm anh sợ, anh sẽ đánh gãy chân em, xem em có đi được chỗ nào không."

Hoa Nhiễm Nhiễm nào dám không nghe, liền tục gật đầu, đáng về cực kỳ ngoan ngoãn.

Chu Tây Ninh vẫn lo lắng, cúi người nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, thấp giọng nói bên tai cô: "Sau này chỉ cần anh ở đâu, bất kể xảy ra chuyện gì, đừng xông về phía anh, hãy trốn ở đằng sau anh, biết không?"

"Được."

Khó khăn lắm mới đỡ được Chu Tây Ninh, Hoa Nhiễm Nhiễm coi như thư thái, ai biết vừa quay đầu, anh liền bị người khác thương nhớ.

Hôm sau, phòng đối diện có một bà cụ tới nằm. Bà cụ liếc mắt đã chọn trúng Chu Tây Ninh làm cháu rể, sống chết cầm tay Chu Tây Ninh nói muốn để anh về gặp cháu gái mình một lần.

Chu Tây Ninh không đỡ được nhiệt tình như vậy, giải thích mình đã có bạn gái. Nhưng bà cụ không tin, còn không ngừng khen cháu gái mình tốt thế nào, hai người họ xứng đôi ra sao.

"Hoa Nhiễm Nhiễm, tới đây." Chu Tây Ninh nhìn Hoa Nhiễm Nhiễm đang đứng ở cửa phòng xem kịch vui.

Hoa Nhiễm Nhiễm bất động, chua chua nói: "Bác sĩ Chu vẫn rất được mọi người thích nha."

Chu Tây Ninh bắt đầu cười một tiếng, đi qua kéo tay cô, nói với bà cụ: "Cô ấy chính là bạn gái cháu, cháu thích cô ấy, rất thích."

Một câu vô cùng đơn giản, lại khiến Hoa Nhiễm Nhiễm cười không ngấm được miệng, y như chim non nép vào trong ngực Chu Tây Ninh, im lặng tuyên bố chủ quyết. Đây là lần đầu tiên chính miệng Chu Tây Ninh nói thích cô, thừa nhận thân phận của cô.

Bà cụ nhìn hai người, nét mặt tràn đầy tiếc nuối, há to miệng còn muốn nói gì đó, Hoa Nhiễm Nhiễm vội vàng kêu đau thắt lưng, túm Chu Tây Ninh đi.

"Bác sĩ Chu, anh vừa nói ai là bạn gái của anh?" Hoa Nhiễm Nhiễm nhìn chằm chằm Chu Tây Ninh, biết còn có hỏi.

Chu Tây Ninh như cô mong muốn, "Em."

"Ai?"

"Em."

Cô hỏi liên tục nhiều lần, Chu Tây Ninh xấu hổ, "Hoa Nhiễm Nhiễm!"

Ban đầu anh định nói là "Hoa Nhiễm Nhiễm em đủ rồi", nhưng Hoa Nhiễm Nhiễm có ý hiểu sai ý anh, "Ồ, Hoa Nhiễm Nhiễm sao, chính là em đó. Bác sĩ Chu, anh còn danh thiếp của chủ nhiệm Trương gì đó không? Em sợ lại mắc chứng hoang tưởng rồi, hoặc là chủ nhiệm khoa Tai gì đó, em có khả năng nghe nhầm rồi."

Được tiện nghi còn khoe khoang, chính là nói người như Hoa Nhiễm Nhiễm.

Chu Tây Ninh cười cười, "Không cần phiền người khác, tất cả bệnh của em, anh đều trị được."

"Vậy trị cả đời sao?"

"Ừm."

Màn kịch nhỏ thứ nhất.

"Sur huynh, hôm nay cũng đúng giờ tan làm sao?" Trần Giang nhìn Chu Tây Ninh đang thu dọn bàn làm việc.

Chu Tây Ninh gật đầu, "Hôm nay có thanh tra nói tới lại không tới, đoán chừng không tới, nếu tới, cậu tiếp giúp tôi."

"Vậy đây coi như là em thay anh trực ban?"

"Không." Chu Tây Ninh ngẩng đầu nhìn anh ta, "Từ lúc cậu thực tập đến bây giờ, tôi giúp cậu tiếp nhận tổng cộng mười ba bệnh nhân, có qua có lại."

"Anh đều nhớ rõ ràng như vậy?" Trần Giang kinh ngạc nói, "Sur huynh, không phải thế chứ? Đó đó là người nhà bệnh nhân chê em là bác sĩ thực tập, chủ động đề nghị chuyển sang bên anh. Hơn nữa, em nghe nói trước kia những sur huynh, sur tỷ xin phép nghỉ, đều là nhờ anh làm hộ, còn là làm cả ngày."

"Ừm, bọn họ cũng chạy không thoát, đều phải trả lại cho tôi."

Trần Giang: "..."

Dùng một một, Trần Giang cẩn thận nói: "Sur huynh, bọn họ đều nói gần đây anh tan làm đúng giờ, là vội vàng đi yêu đương. Em cảm thấy sur huynh không phải loại người vì yêu mà không màng tới công việc, lúc ở trường em nghe nói anh là người cuồng công việc, thời gian dài nhất có thể mấy ngày liên tục làm việc ở bệnh viện không kể ngày đêm, cho nên em vẫn luôn lấy anh làm gương."

Chu Tây Ninh nhìn ánh mắt sùng bái của anh ta, quả quyết nói: "Bọn họ nói là sự thật."

Trần Giang: "..."

Màn kịch nhỏ thứ hai.

Sau khi Hoa Nhiễm Nhiễm tan làm, nhìn thấy Chu Tây Ninh đứng bên đường đối diện đón cô, lập tức vui vẻ muốn chạy tới.

"Đừng chạy, em cứ đứng đó, để anh qua."

Đợi Chu Tây Ninh đi tới, Hoa Nhiễm Nhiễm chạy chậm đến bỏ nhào vào ngực anh tố cáo: "Bác sĩ Chu, vừa rồi em mới bị mấy cô đồng nghiệp bắt nạt."

"Sao thế?"

"Mấy cô ấy nói em thấy sắc quên bạn, ngày nào cũng xoay quanh anh."

"Em nói thế nào?"

"Em nói em chính là như vậy, sau đó liền chạy đi tìm anh. Em chuẩn bị dùng hành động thực tế để nói cho các cô ấy biết, em không những thấy sắc quên bạn, còn đặc biệt thích khoe ân ái, rắc thức ăn chó." Hoa Nhiễm Nhiễm nói xong, chu môi đòi anh hôn, "Bác sĩ Chu, anh mau phối hợp một chút đi."

Lần này Chu Tây Ninh biết cô đang "sáo lộ" (*) anh, nhưng vẫn phối hợp cúi đầu xuống hôn cô.

(*) Chỉ hành động mặt dày tìm mọi cách để lừa dối phượng.

Hôn xong, Hoa Nhiễm Nhiễm nháy mắt hỏi anh: "Bác sĩ Chu, nói thật đi, có phải anh bị em tóm được rồi không?"

"Không có." Về mặt Chu Tây Ninh thành thật.

Hoa Nhiễm Nhiễm bùng nổ, "Không thể nào, anh nhất định là thẹn thùng nên không chịu thừa nhận."

Chu Tây Ninh mỉm cười, nắm tay cô đi về phía trước.

Bọn họ còn phải đi một đoạn đường dài, cô chậm rãi trêu chọc, anh chậm rãi gấp chiêu phá chiêu, mới không để cô sớm đạt được ý nguyện, phải để cô luôn luôn vây bắt anh, đuổi theo anh mới được.

Editor: Các chế thích thỉnh thoảng đọc truyện ngắn đôi gió không?

--Hết--

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Thích em như than hoạt tính - Đường Tâm Nhi

Thể loại: Ngôn tình, thanh xuân, ngọt ngào, hoan hỷ oan gia, nhất kiến chung tình, HE.

Editor: Một câu chuyện phần đầu nam chính có vẻ hơi lạnh lùng quá, nhưng phần sau thì gục ngã trước sự thâm tình của anh này nên các bạn đừng bỏ đi khi thấy nam chính lạnh lùng nhé!

Nắm trong tay hạnh phúc của Nhan Diệc Thần, tôi đường đường là hoa khôi của khoa Hóa học, lần thứ ba bởi vì anh mà bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Lần đầu tiên là đi cùng với anh. Lần thứ hai là chia tay anh. Mà lần này, anh mới chia tay tôi được một tuần, vậy mà đã có niềm vui mới.

Tất cả mọi người đều nói, cho dù Chu Tiểu Hùng chia tay trước, nhưng cuối cùng bị đá, ngược lại càng giống như là Chu Tiểu Hùng.

Ngày đó Nhan Diệc Thần chả thèm kiêng nể, mang theo nữ sinh cùng khoa khác lớp lên lớp, hết giờ học lại cùng nhau đến nhà ăn, hơn nữa còn là lâu hai của nhà ăn!

Cho tới bây giờ anh chỉ ăn ở nhà ăn quần chúng ở lầu một, lý do bởi vì nơi đó tiện. Cho dù tôi vô số lần hẹn anh đi nhà ăn có điều hòa có đồ uống, anh đều vô tình từ chối.

"Em mời anh mà!" Tôi nói.

"Không cần, nếu em muốn ăn, tự mình đi không được sao?" Mỗi lần anh đều từ chối tôi như vậy.

Tôi cho rằng cái tên Nhan Diệc Thần này bốn năm sẽ không lên lầu hai, nhưng vừa chia tay, anh vậy mà mang theo nữ sinh khác đi!

Bọn họ vừa mới mua xong cơm ngồi xuống, tôi liền nhanh chân xông lên trước, ngồi sát bên cạnh Nhan Diệc Thần.

Anh chỉ quay đầu nhìn tôi một cái, rồi không thèm để ý đến tôi, còn thuận tay đưa một cốc đồ uống trước mặt cho tiểu yêu tinh ngồi đối diện.

Tôi nhìn chằm chằm bằng cặp mắt hai mí Đại Ngưu vàng 24K, hung tợn nhìn cốc nước kia, trong lòng sắp tức đến nổ tung --- lúc tôi cùng với anh, ngay cả một chai nước khoáng anh cũng chưa từng mời tôi!

Ngay cả sinh nhật tôi, anh cũng chỉ đưa tôi một ống nghiệm, bên trong chứa bột đen thui.

Là kết quả thí nghiệm của anh --- than hoạt tính!

Em gái anh, anh nói tôi đen như than phải không?

Tôi càng nghĩ càng bức, đoạt cốc nước trước mặt tiểu yêu tinh lên ngửa đầu uống ừng ực hết sạch, lại hướng Nhan Diệc Thần ợ một tiếng, đập rầm cái cốc lên bàn, tiêu sái đứng dậy rồi đi.

Thế nhưng vào lúc buổi tối tôi liền sợ, rõ ràng vừa mới chặn anh không bao lâu, lại nhin không được vào phần bạn tốt trong wechat thêm số di động của anh, gửi đi một lời yêu cầu kết bạn.

Tận tới 9h tối, anh còn chưa đồng ý.

Tôi gửi một tin nhắn: "Anh quen biết bạn gái mới rồi à?"

Nhan Diệc Thần không trả lời.

Tôi tiếp tục gửi: "Anh thích cậu ta không?"

Anh lại... lại không trả lời.

Tôi kiên trì gửi: "Em ở dưới lầu đợi anh."

Đúng vậy, tôi đã không chế không nổi xao động nhỏ trong lòng, một đường cuống cuống chạy tới dưới lầu ký túc xá của anh.

Mặc dù Nhan Diệc Thần lại... lại không trả lời. Nhưng chỉ chốc lát sau, vẫn thấy anh đi xuống.

"Cho anh, cùng kiểu đồ uống." Tôi thò tay đưa cho anh, "Lúc ăn cơm tối, thật xin lỗi..."

"Không sao." Tên kia ngữ khí bình thản, nhưng cũng không hề nhận.

Tôi giờ tay một lúc, thấy anh không nhận, trực tiếp nhét vào trong ngực anh, hỏi: "Người kia là niềm vui mới?"

"Không phải."

Trong lòng tôi thở một hơi nhẹ nhõm, nhin không được héch miệng.

"Còn việc gì không?" Anh hỏi tôi.

"Không có." Tôi lắc đầu như trống bỏi.

"Vậy anh đi lên." Anh quay người muốn đi.

Trước khi tiến vào cửa ký túc xá, tôi gọi anh lại: "Ít nhất, không cho anh nhanh như vậy có người khác."

Nhan Diệc Thần sững sờ, quay người nhìn về phía tôi, đôi đồng tử đột nhiên run rẩy.

"Ừm." Anh trả lời.

Tôi đoán đêm đó, ở một lối nhỏ nào đó trong trường học, rất nhiều người thấy tôi nhún nhảy, giống như thiếu năng.

Bạn đang đọc truyện *Tập Doãn Văn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 2

Tuy nói tôi học hành không giỏi giang, nhưng vẫn nổi danh trong khoa nhé.

Nguyên nhân, ừm... là bởi vì...

Tôi đã từng vì dùng đồ điện trái quy định, kết quả làm cháy nguyên mạch điện của cả ký túc xá, tôi còn đoạt giải quán quân trong cuộc thi ăn toàn trường, vân vân.

Những cách nổi tiếng này, tự tôi nói ra, thật đúng là cũng có chút xấu hổ.

Không ai có thể nghĩ đến, ngu ngốc thiếu năng như tôi sẽ ở bên phật hệ (*) học bá Nhan Diệc Thần cùng lớp, hơn nữa còn là tôi không biết lượng sức, chủ động tỏ tình.

(*) Ý chỉ thế nào cũng được, coi nhẹ tất cả, thái độ không dục không cầu, chỉ chăm chú vào công việc hoặc hứng thú của mình, không muốn tốn thời gian vào việc kết giao khác phái.

Nhưng tôi không ngờ tới chính là, Nhan Diệc Thần vậy mà cũng không từ chối, đồng ý.

Tin tức vừa lan ra, vô số cồi lòng tan nát. Đương nhiên, đều là vì Nhan Diệc Thần mà tan nát.

Tôi gần như mỗi ngày làm con thiêu thân, Nhan Diệc Thần lại vẫn cứ như cũ không thay đổi.

Tôi được mệnh danh là phú nhị đại "tiếp địa khí" (*), Nhan Diệc Thần cần dựa vào làm thêm mới có thể sống sót.

(*) Cụm từ này thường nói khi tiếp xúc rộng rãi với quần chúng, hoặc người chung sống với người bình dân, phản ánh nguyện vọng của tầng lớp thấp nhất hơn nữa cũng tuân theo quy luật tự nhiên Link

Tôi mỗi ngày khoe khoang, Nhan Diệc Thần vạn năm phật hệ.

Hai người nhìn một chút cũng không hợp, sau đó có người đánh cược --- nhìn đi, không quá ba tháng khẳng định chia tay.

Kết quả một câu sấm truyền, trong ngày cuối cùng của tháng thứ ba, chúng tôi thật sự chia tay, tôi là người đề cập.

Nguyên nhân chia tay, không phải bởi vì tôi đột nhiên tìm thấy lương tâm phát hiện bản thân kéo chân anh, cũng không phải Nhan Diệc Thần ghét bỏ tôi trí thông minh thiếu hụt, mà là trong lòng Nhan Diệc Thần, có học tập có thí nghiệm có hoạt động có làm thêm, duy chỉ không có Chu Tiểu Hùng tôi!

Trong cơn tức giận tôi đề nghị chia tay, nhưng anh chỉ nhàn nhạt trả lời một câu, "À, được."

"À, được?" Tôi sắp bùng nổ, vậy mà anh lại không núm kéo chút nào! Tôi chỉ nhất thời nói linh tinh thôi mà, lần này bát nước hắt đi khó lấy lại...

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 3

Ngày hôm sau, nữ sinh kia không tiếp tục xuất hiện bên người Nhan Diệc Thần, điều này khiến tôi thờ phào một hơi.

Tôi cảm cặp sách của mình ngồi bên cạnh anh, Nhan Diệc Thần chỉ ngẩn người, không từ chối.

Tiết học này ánh mắt nhìn về phía chúng tôi so với hôm qua còn nhiều hơn, dù sao cho dù là lúc còn chưa chia tay, tôi và anh đều ngồi ở hai nơi khác nhau nghe giảng.

Vì sao, vì anh luôn ngồi hàng đầu tiên, còn tôi bẩm sinh đã có một cảm giác sợ hãi đối với giáo viên, cho nên luôn luôn ngồi cuối cùng.

Sau khi tan học, tôi đi theo sau lưng Nhan Diệc Thần, tới lầu một nhà ăn.

Lúc ăn cơm cuối cùng không nhìn được, hỏi anh, "Hôm qua... anh vì sao cùng cậu ta lên lầu hai ăn?"

Nhan Diệc Thần gấp một miếng thức ăn, nói: "Trả nhân tình."

"Nhân tình gì?"

"Em không cần biết."

"Vậy sao cậu ta đến lớp chúng ta nghe giảng?" Tôi không buông tha.

"Cậu ta sinh bệnh sốt một tiết, vừa vận lớp chúng ta còn chưa giảng, liền đến nghe."

"Vậy hôm nay vì sao không đến."

Nhan Diệc Thần giống như có chút không kiên nhẫn, "rầm" một tiếng đặt đĩa xuống.

Còn tôi bưng tỉnh đại ngộ trong nét mặt bất đắc dĩ của anh, "À à, cậu ta không cần học thêm, đã bù..."

Tôi hí hửng dùng hai tay dâng đĩa lên, nói với anh: "Mời... mời..."

Mặc dù Nhan Diệc Thần hoàn toàn trầm mặc như trước, nhưng trong thời gian ăn một bữa cơm, tôi vẫn không nhận được vui vẻ và kích động.

Bạn đang đọc truyện *Tập Doãn Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 4

Sau đó lúc tôi đang đi xe, vì để né một cái xe điện đột nhiên xuất hiện, bị quệt vào bụi cây ven đường.

Sau khi tôi băng bó ở bệnh viện trường, không nói với bạn cùng phòng Plastic có nạn cùng chịu, mà chỉ nói cho Nhan Diệc Thần.

Tôi nói thế này, "Em bị thương, đau quá, cứu mạng..."

Nhan Diệc Thần đang ở trong phòng thí nghiệm, sau khi nhận điện thoại của tôi, chỉ trong chót lát đã đến.

Kết quả anh vừa mới đẩy cửa phòng bệnh, nhìn thấy tôi chỉ dán một miếng băng không tính là lớn, đang cầm điện thoại gào to: "Ven đường ven đường, mau bảo vệ đòi khuyên tai của tôi!"

Anh luôn không có cách nào, vọt tới trước mặt tôi, giật lấy điện thoại trong tay tôi, ấn nút tắt máy.

Hai tay tôi ôm đầu: "Xong xong, ngắt máy khẩn định sẽ bị báo cáo..."

Nhưng mà khi tôi nhìn thấy ánh mắt sắp phun lửa của Nhan Diệc Thần, lập tức bắt đầu chân chó.

"Trò này chơi vui không? Không phải em sắp chết sao?"

"Em... chân đau, không đi được, không có cách nào mua cơm, sắp chết đói, cứu mạng..."

Ôi, ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy, lý do này thật quá nhảm nhí.

"Bác sĩ nói, chân của em không thể đi được xe đạp." Giọng nói của tôi ỉu dần xuống.

Lông mày của Nhan Diệc Thần nhăn lại, vừa định tiến gần lại nhìn vết thương, y tá nhỏ bên cạnh liền nở nụ cười: "Mỹ nữ, chân này của em đừng nói là đi xe đạp, lái hỏa tiễn cũng được ấy chứ!"

Sau khi anh nghe xong lại muốn nổi khùng, nhưng đối với tôi cái này tương đối điềm đạm đáng yêu, gương mặt như hoa như ngọc, cuối cùng không có tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Tập Doãn Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 5

Mặc dù ngoài miệng Nhan Diệc Thần nói: "Cũng không phải gãy chân, tự mình không biết đi?"

Nhưng bởi vì tôi một mực kêu đau, cuối cùng anh phải công tôi, dẫn tôi tới cửa tiệm mì vẫn thẩn ven đường.

Cái gọi là gió cuốn mây tan, cái gọi là đũa như có thần, đợi sau khi tôi ăn no, lại bò lên lưng của anh.

"Sớm biết đã cho em nhện đói, ăn nhiều như vậy, nặng đến anh cũng không chịu nổi!" Nhan Diệc Thần bắt đầu có chút thờ ơ.

"Lương tâm của anh không đau à?" Tôi tủi thân hỏi anh.

"Cơ thể anh bây giờ còn đau hơn lương tâm." Anh nói xong còn nắn bóp bắp chân của tôi một chút!

"Ồ! Bóp hông anh phải nuôi em cái đời đây." Tôi quát.

Anh không tiếp tục bóp, cũng không nói thêm.

Trong trường mặc dù có quy định, cho phép nam sinh có thể vào phòng ngủ của nữ sinh, nhưng Nhan Diệc Thần là lần đầu tiên tiến vào.

Ánh mắt của mọi người sáng rực giống như lò luyện đan của Thái Bạch Kim Tinh, sáng đến mức khiến tôi sắp hóa thành tro bụi.

Nhưng tôi vẫn một mặt sáng lạn, căn bản không giống bệnh nhân bị thương. Để biểu thị công khai chủ quyền, cánh tay tôi ôm chặt cằm cổ Nhan Diệc Thần.

"Ai ui." Lúc anh thả tôi ngồi xuống giường, bị tôi cố ý dùng chút lực kéo lại.

Nhan Diệc Thần căn bản không phòng bị, vững vàng nhào lên người tôi.

Không đợi tôi thẹn thùng, anh liền phản xạ đứng bật dậy, mặt đỏ mang tai, ánh mắt hung dữ trừng tôi.

Mặc dù đã từng ở bên nhau, nhưng hoàn toàn là có tiếng mà không có miếng được không hả? Ngay cả tay cũng đều chưa từng nắm!

Mọi người cũng bởi vì chưa từng thấy bọn tôi có bất kỳ động tác thân mật gì, mới kết luận chúng tôi rất nhanh sẽ chia tay?

"Em làm gì?" Anh hơi tức giận.

"Đùa giỡn lưu manh." Tôi trả lời.

Nhan Diệc Thần nghe tôi nói xong, tức giận quay đầu bỏ đi.

Ngày hôm sau, tin tức Nhan Diệc Thần và Chu Tiểu Hùng tái hợp truyền khắp trong khoa.

Lần đầu tiên Nhan Diệc Thần chủ động hẹn tôi.

Vừa thấy mặt, anh liền đi thẳng vào vấn đề, "Em nói rõ cho anh, đến cùng có ý gì?"

"Nói rõ cái gì?" Tôi hỏi.

"Em không phải muốn chia tay sao? Hiện tại đang làm gì?" Anh hơi nhúm mày, "Chơi trò mập mờ? Em có thể tìm bừa một nam sinh khác. Anh không có nhiều thời gian rảnh như vậy để đùa giỡn với em."

"Không phải chơi trò mập mờ." Tôi luôn không nghiêm chỉnh, vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc.

"Vậy em vì sao cứ..." Anh còn chưa nói xong, liền bị tôi cắt ngang.

Tôi đi cà nhắc xích gần bên tai anh, nói: "Em muốn theo đuổi anh lần nữa."

Nhìn ra được trong nháy mắt đó Nhan Diệc Thần muốn từ chối, lại bị thứ gì chặn ở yết hầu, cuối cùng trầm mặc.

Mà cái trầm mặc này, rơi vào đáy mắt tôi, chính là đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 6

Ba tháng trước.

"Nếu như cậu còn chưa có bạn gái, tớ làm bạn gái cậu được không?"

Nửa đêm 12h, tôi gửi cho Nhan Diệc Thần một tin nhắn.

Lúc đầu không ôm hi vọng, không ngờ sáng sớm hôm sau, tôi vừa mở mắt liền nhìn thấy tin nhắn của anh.

Trên màn hình di động, bắt ngờ xuất hiện hai chữ "có thể".

Tin tức tôi và anh ở cùng một chỗ lan truyền chóng mặt, đột nhiên, Nhan Diệc Thần ngoại trừ thân phận "đứng đầu lớp", lại thêm một thân phận "bạn trai của đứng đầu lớp đêm ngược".

Ngày đầu tiên ở cùng nhau, tôi hẹn anh đi nhà ăn ăn cơm. Thế nhưng sau khi tôi bước rất nhiều bậc lên lầu hai, mới phát hiện anh vẫn đứng ở đầu cầu thang.

Thế là tôi lại đi xuống, hỏi: "Sao không đi?"

"Anh tới lầu một." Anh nói.

"Nhưng lầu một ngay cả điều hòa cũng không có, lên lầu hai đi." Tôi không muốn nhượng bộ, bởi vì lầu một hoàn toàn không tốt.

Nhan Diệc Thần không định nhượng bộ: "Lầu hai quá đắt."

"Em mời anh." Cái não không quá lớn của tôi bật thốt ra câu này, lại không biết nó rơi vào lòng anh, sẽ tổn thương thế nào.

"Không cần, nếu em muốn ăn, tự mình đi không tốt sao?" Anh từ chối.

Tôi không ngờ anh nói như vậy, đột nhiên ngẩn người, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn thỏa hiệp, đi theo Nhan Diệc Thần đến lầu một ăn cơm.

Đó là lần đầu tiên tôi ăn ở đây, nhưng mùi vị món ăn so với tưởng tượng tốt hơn nhiều.

Sau rất nhiều lần, mỗi khi tôi hẹn Nhan Diệc Thần ăn cơm chung, anh đều dùng các loại lý do từ chối. Có đôi khi là không thoải mái, có đôi khi là có hẹn với bạn cùng phòng, còn có đôi khi là làm thêm, đương nhiên, nhiều nhất là làm thí nghiệm.

Làm hại tôi bị bạn bè cười nhạo, "Cậu xem, tôi đã nói Nhan Diệc Thần phật hệ như vậy, căn bản sẽ không để ý đến cậu."

Tôi hừ một tiếng, nói: "Sao cậu biết anh ấy không để ý? Tôi chỉ cần gửi một tin nhắn, anh ấy liền đồng ý!"

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 7

Sau một tuần ở bên nhau, quan hệ của chúng tôi vẫn giậm chân tại chỗ như cũ.

"Đi xem phim không?"

"Bạn"

"Đi ăn kem không?"

"Bạn."

"Ra ngoài đi bộ với em không?"

"Bạn."

Giống như trong nhật ký tin nhắn của chúng tôi, Nhan Diệc Thần nói nhiều nhất chính là "bạn".

"Ngày mai sinh nhật em."

"Vây chúc em sinh nhật vui về." Giọng điệu của anh vẫn nhàn nhạt như cũ, không có tí xúc động.

Vào ngày sinh nhật, tôi nhận được một ống nghiệm nhỏ chứa than hoạt tính từ trong tay Nhan Diệc Thần.

Sau đó vậy mà anh không hề nói gì, trực tiếp đi!

Tôi lại bị bơ một tuần, tâm trạng sắp bạo phát á!

Lãnh cảm? Chiến tranh lạnh? Tôi bị đẩy vào lãnh cung rồi?

Thế là dường như cùng vùng dậy một lúc, tôi tức giận gửi tin nhắn cho anh: "Chia tay đi."

Còn anh vẫn bình tĩnh như lúc đồng ý tôi, trả lời câu, "À, được."

Bạn đang đọc truyện *Tập Doãn Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 8

Đây chính là quá khứ bên nhau của chúng tôi.

Chân tôi chẳng bao lâu liền khỏi hẳn, từ đó về sau, hóa thân thành cái đuôi nhỏ của Nhan Diệc Thần. Mỗi khi Nhan Diệc Thần muốn đi ra ngoài, tôi kiểu gì cũng sẽ hỏi liên tục ---

"Anh muốn đi ra ngoài à?"

"Đi đâu?"

"Đi cùng ai?"

"Đi làm gì?"

"Lúc nào về?"

"Còn quay lại không?"

Nhan Diệc Thần có chút bất đắc dĩ, lại luôn sau khi trả lời tôi, khóe miệng không tự giác cong lên.

Có một lần hẹn gặp Nhan Diệc Thần ở cửa nhà ăn, đợi nửa ngày không thấy đến, liền gửi một tin nhắn: "Anh ở đâu?"

Anh trả lời, "Em là chó à."

Tôi sững người trong chốc lát, cho rằng anh đang nói tôi đánh người, liền trả lời câu, "Gâu."

Sau mới biết được, lúc ấy Nhan Diệc Thần đang ôm sách bước nhanh đến, lúc nhận được tin nhắn đã sắp đến rồi. Sợ tôi đợi sốt ruột, liền một tay trả lời: "Ồ đang sau em."

Kết quả không chú ý, bốn chữ "ồ đang sau em" gõ thành "Em là chó à".

Khi Nhan Diệc Thần nhìn thấy hai tin nhắn này, đột nhiên bật cười. Lúc tôi xoay người, vừa vặn nhìn thấy người luôn luôn bình tĩnh như anh, đang ôm bụng khom người, sách rơi đầy trên đất.

Trong không khí vì điệu kia, đủ để trái tim tôi tan chảy.

Lúc ăn cơm nói đến sự nhầm lẫn này, Nhan Diệc Thần vẫn cười không dừng được.

Tôi ngồi đối diện, chớp mắt nhìn anh, nửa ngày sau nói: "Anh cười như vậy, là biết hối hận?"

Nhưng anh vẫn cười không ngừng.

Thế là khoe miệng tôi lóc lên nụ cười xấu xa, đột nhiên đứng dậy, cách bàn hôn anh.

Bờ môi Nhan Diệc Thần rất mềm mại, lại mang theo ấm áp. Thời gian tại khoảng khắc đó phảng phất như dừng lại, cứ mặc kệ người đến người đi, ồn ào náo động, nhưng tất cả cuối cùng đều không át được tiếng tim đập thình thịch kia.

Nụ hôn đó, bởi vì được Nhan Diệc Thần đáp lại, vừa dịu dàng vừa kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Tập Doãn Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 9

Chu Tiểu Hùng và Nhan Diệc Thần hôn nhau trước mặt mọi người, sự kiện này làm dậy lên một trận gió không nhỏ trong khoa.

Nhan Diệc Thần cầm tay tôi dưới hàng trăm cặp mắt nhìn chăm chăm, sai bước vào lớp học. Cho dù các bài kiểm tra và chương trình học đang vô cùng cấp bách, nhưng vẫn không thể dập tắt được tinh thần bất quãi của mọi người.

Lần đầu tiên, anh theo tôi ngồi hàng cuối.

Vừa mới bắt đầu lên lớp, giáo viên đã liếc nhìn Nhan Diệc Thần, hỏi: "Nhan Diệc Thần, hôm nay em không thoải mái sao? Vì sao ngồi phía sau?"

Nói đến đây, Nhan Diệc Thần từ khi lên đại học, vốn là mang ánh hào quang của học bá, lại còn luôn ngồi ở hàng đầu tiên. Chỉ có ngày hôm nay không giống với ngày bình thường, tự nhiên gọi lên lòng hiếu kỳ của giáo viên.

"Thưa cô, cậu ta ngồi cùng với bạn gái đó!" Có người ồn ào nói.

"Ồ..." Giáo viên cười kéo dài giọng điệu, lại hỏi: "Ai may mắn như vậy?"

Tôi chột đứng dậy, có chút đắc ý ngẩng đầu: "Em ạ!"

"Vị bạn học này, không quá quen mắt..."

Thật xấu hổ...

Dù sao đồ bã đậu như tôi, ngay cả lớp cũng không lên mấy lần, giáo viên có thể ấn tượng với tôi sao?

"Em là Chu Tiểu Hùng ạ." Tôi nói ra đại danh của mình.

Giáo viên bưng tỉnh đại ngộ, "Chính là người làm cháy toàn bộ mạch điện của tòa nhà ký túc xá sao?"

"Chính là cậu ta, chính là cậu ta!" Không đợi tôi mở miệng, bạn học cùng lớp đã thay nhau trả lời giúp tôi.

"Vậy tính cách của hai em, thật đúng là... rất bổ sung ha!" Giáo viên trêu chọc nói.

"Cũng không phải vậy, Nhan Diệc Thần sẽ, Chu Tiểu Hùng có khả năng sẽ không bổ sung!" Không biết ai đột nhiên hô câu này.

Ánh mắt hung dữ của tôi lia qua, nhưng lúc ánh mắt dừng trên người Nhan Diệc Thần, không khỏi bắt đầu hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Tập Doãn Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 10

Sau đó không lâu, Nhan Diệc Thần cuối cùng cũng biết tất cả mọi chuyện.

Trong khoa có từng ấy người, lúc ấy tôi nhất thời hưng phấn nói chuyện cùng bạn bè, truyền qua truyền lại, liền truyền đến tai của anh ---

"Tớ nói mà, Chu Tiểu Hùng sao lại đột nhiên tỏ tình?"

"Thì ra là vì thí nghiệm và luận văn!"

"Hoàn toàn chính xác, nếu như không phải cặp đôi, theo tính cách của Nhan Diệc Thần mà nói, sẽ không dễ dàng giúp người khác."

"Nếu như theo đuổi được Nhan Diệc Thần, là có thể bảo cậu ấy giúp mình thuận lợi tốt nghiệp, Chu Tiểu Hùng đúng là tình ranh!"

"Loại ý tưởng này cũng nghĩ ra được, thật là rất Chu Tiểu Hùng."

"..."

Sau ba ngày, Nhan Diệc Thần vẫn luôn không thèm để ý đến tôi, anh trầm mặc ba ngày, mất tích ba ngày, sáng sớm ngày thứ tư, anh gửi cho tôi một mail. Trong mail là tất cả báo cáo thí nghiệm của học kỳ này và luận văn chương trình học.

Ở phần nội dung mail, anh dùng chữ màu đen đậm viết "Chia tay đi, những gì em muốn, đều ở đây."

Tôi khóc trả lời mail, "Anh ở đâu? Anh nghe em giải thích!"

"Ký túc xá."

Năm phút sau, tôi "rầm" một tiếng mở cửa phòng ký túc xá của Nhan Diệc Thần.

Không chờ anh mở miệng, tôi liền nhào vào ngực anh, dùng hết sức lực ôm anh.

Tim anh đập rất nhanh, thậm chí hơi điếc tai, mạnh đến trái tim tôi cũng có chút đau.

"Anh đừng nói chuyện, nghe em nói." Tôi ra đòn phủ đầu.

"Em thừa nhận, ngày từ đầu tỏ tình với anh, đúng là bởi vì muốn anh giúp em làm thí nghiệm viết luận văn. Nhưng vì sau không biết tại sao, em lại luôn nghĩ đến anh."

"Em càng ngày càng chú ý đến anh, muốn tìm anh, nhưng anh cứ xa lánh em, từ chối em, không để ý đến em, khiến em cảm thấy rất mất mát. Nhìn anh cứ bận lại bận, em vừa khổ sở vừa bức bối, cho nên trong cơn tức giận nói chia tay."

"Nhưng thấy anh và nữ sinh khác lên lớp cùng nhau, lại đi lẩu hai ăn com, còn xin đồ uống cho cậu ta, em liền tức giận không có chỗ phát tiết. Anh còn chưa đi lẩu hai ăn com với em, anh cũng chưa mời em uống nước!"

"Đêm hôm đó anh đồng ý với em sẽ không nhanh như vậy thích người khác, em vậy mà vui vẻ nhún nhảy. Khi đó em liền quyết định, phải theo đuổi anh, phải ở cùng anh."

"Nhan Diệc Thần, xin lỗi, đừng tức giận được không?"

Thời gian dường như dừng lại, anh trầm mặc rất lâu.

"Em biết tại sao anh lại cùng nữ sinh kia ăn com không?" Giọng nói của anh đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu tôi.

Tôi liều mạng lắc đầu, "Em không cần biết, đã sớm không muốn biết. Bây giờ em chỉ cần anh tha thứ cho em, có được không?"

Nhan Diệc Thần đột nhiên vui cười vào hõm cổ tôi, cánh tay vòng qua người tôi, nói: "Bởi vì lúc tình chế ra than hoạt tính cho em, phòng thí nghiệm của lớp chúng ta chật ních, liền tìm cậu ta cho mượn tạm phòng thí nghiệm."

Anh dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Anh chỉ trả lại nhân tình."

Nước mắt của tôi đột nhiên không nghe theo sai khiến rơi xuống, ôm anh càng chặt hơn.

Anh dùng tay nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, nói: "Chu Tiểu Hùng, thật sự không có cách nào với em."

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 11

Về sau tôi mới biết, tình cảm của Nhan Diệc Thần, vậy mà còn trước tôi.

Khai giảng năm nhất, tôi và anh đồng thời được chọn vào đội danh dự.

Trong lúc nghỉ ngơi, tôi ôm đàn ghi ta của mình đến, còn anh thì ngẫu nhiên bị huấn luyện viên gọi lên phối hợp với tôi.

Cái gọi là phối hợp, cuối cùng chẳng qua giống như cây cột đứng bên cạnh tôi, vừa xấu hổ vừa hốt hoảng nghe tôi hát.

Anh nói: "Từ nhỏ anh nào có thời gian và tiền bạc học văn nghệ? Chỉ có thể đàn đờn đứng đó."

Lúc tôi đàn xong, còn nghịch ngợm cười với anh. Anh nói trong khoảng khắc đó, anh đột nhiên cảm nhận được sự tự ti chưa bao giờ có, bởi vì ở bên cạnh tôi, anh lộ ra chút vô vị và vụng về.

Sau đó tôi làm vô số chuyện ngu xuẩn, anh vừa nghe tôi kể vừa không không chế được cười ra tiếng, cười nhạo tôi đồng thời lại không nhịn được càng quan tâm tôi hơn.

"Vậy em là tiểu oan gia hay tiểu tâm can của anh?" Tôi dùng ngón trỏ nâng cằm anh, tà mị hỏi.

"Em là Molybden trioxit." Anh nói.

"Tri... trioxit... là cái quý gì?" Tôi im lặng nhai nuốt.

Anh đưa tay vò rối tóc tôi: "Em là thuốc độc bốc hơi mê hoặc anh, MoO₃ thể rắn."

Câu nói nhẹ nhàng của anh, giống như lông vũ rơi vào tim tôi, trong giây phút chạm đất này, mang đến một cảm giác ấm áp.

"Ôi, em phải đọc thêm nhiều sách vào." Giọng điệu của Nhan Diệc Thần giống như chỉ tiếc rên rỉ không thành thép, vừa cung chiều vừa bất đắc dĩ.

Tôi mở nhẹ lên môi anh một cái, lập tức rời đi, lại chưa trốn được bao xa liền bị anh kéo về.

"Làm chuyện xấu còn muốn chạy trốn?" Anh nói, "Lúc em trêu chọc anh nên biết, phải có giới hạn."

Bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc, tôi bị anh phủ môi, ôm thật chặt.

Anh chẳng dân tự nhiên của tôi thay đổi rồi.

"Học theo em" Anh nói.

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoàn Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 12

Sau khi thật sự ở bên nhau, anh vẫn như cũ bận rộn liên tục không nghỉ ngày đêm. Tôi cũng dưới sức mạnh của tình yêu, bắt đầu học tập.

Lúc tự học tôi có đi nhà vệ sinh một chuyến, đang rửa tay gặp phải nữ sinh đến cọ lớp bữa trước.

Bầu không khí có chút xấu hổ.

Không đợi tôi nghĩ kỹ rồi cuộc có nên chào hỏi không, cậu ta liền mở miệng, "Thật hâm mộ cậu có bạn trai lãng mạn còn dụng tâm như vậy."

"Lãng mạn? Dụng tâm?" Nhan Diệc Thần trong miệng cậu ta, và Nhan Diệc Thần trong ấn tượng của tôi không cách nào trùng hợp.

Cậu ta cười cười, "Cậu biết tình chế than hoạt tính cần thời gian bao lâu không, hơn nửa tháng, cậu ấy mỗi ngày đều nhìn tiến độ phản ứng rất nhiều lần, sợ không kịp tặng sinh nhật cậu."

Tôi có chút sững sờ, nghe cậu ta nói tiếp: "Cậu biết vì sao cậu ấy tặng cậu than hoạt tính không?"

"Vì sao?"

"Vậy cậu nên đi hỏi cậu ấy." Cậu ta mỉm cười rồi đi.

Tôi xông về phòng tự học, kéo anh vào góc hành lang hỏi: "Nhan Diệc Thần, anh có thể nói cho em không, lúc ấy anh đưa em ống than hoạt tính kia là

có ý gì?"

Anh trầm mặc một lúc, sau đó nói: "Phản ứng thời gian dài, độ tinh khiết cao, giá thị trường ngang với hoàng kim, một vạn năm cũng không biến chất."

Tôi đột nhiên nhìn không được, hốc mắt ẩm ướt.

Học tra và học bá ở cùng nhau, chỉ sợ chênh lệch không chỉ chín queo mười tám rề. Thì ra anh đang nói, tình cảm của anh đối với tôi, giống như than hoạt tính. Thâm mến thời gian rất dài, thuần khiết đến không trộn lẫn tạp chất, cũng vĩnh viễn không quá hạn.

Anh cầm 5.2184 g than hoạt tính độ tinh khiết 92,8% nói với tôi, 5.2184 --- anh yêu em một đời.

(*) 52184 phát âm là Wǔ er yībāisi gần giống 我爱你一辈子/Wǒ ài nǐ yībèizi/

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoán Vần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 13

Lại về sau, tôi biết thêm một số chuyện.

Lúc trước tôi không có dấu hiệu báo trước nào liên tỏ tình, Nhan Diệc Thần cả đêm mất ngủ.

Cái này là bạn cùng phòng anh nói cho tôi biết.

Ba nam sinh vây quanh tôi bô bô nói: "Ngày đó còn tưởng rằng trong nhà Nhan Diệc Thần có chuyện, kết quả về sau biết hai người ở cùng nhau. Chúng tôi đánh cược, hai người các cậu sớm muộn sẽ chia tay. Bởi vì hai người lúc đó, căn bản không hề quen biết! Nhưng mà, ngày cậu và cậu ấy chia tay, lần đầu tiên Nhan Diệc Thần cả đêm không về ngủ."

"Cậu đoán cậu ấy đi đâu?" Một người bạn cùng phòng hỏi tôi.

"Đi đâu?" Tôi không biết.

"Ngồi dưới lầu ký túc xá của cậu cả đêm." Cậu ta nói tiếp, "Sáng sớm hôm sau tôi đi chạy bộ, lúc ngang qua ký túc xá của cậu, thoáng nhìn thấy cậu ấy đang ngồi ở ven đường, cái dáng vẻ đó đừng nói có bao nhiêu cô đơn..."

Tôi chỉ cảm thấy mình mắc nợ anh quá nhiều, co cẳng chạy tới phòng thí nghiệm tìm anh.

Anh đang mặc áo khoác trắng, cầm sổ ghi chép nhiệt độ của nước nóng. Thấy tôi tới, đột nhiên nở nụ cười.

Nhưng tôi nhìn thấy anh cười, bỗng dưng òa khóc.

Nhan Diệc Thần vội vàng bước lên phía trước lau nước mắt cho tôi, hỏi: "Em sao thế? Chỗ nào không thoải mái?"

Tôi dùng sức lắc đầu, nhào vào trong ngực anh, liên tục lặp lại: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi..."

Nhan Diệc Thần chưa từng mở lòng với tôi như ngày đó, tôi trước nay cũng không biết nam sinh Phật hệ dân tự nhiên, trong lòng có nhiều tiết mục như vậy.

Anh không phải là không muốn cùng tôi đi dạo phố, xem phim, chỉ là thời gian của anh quá gấp, học tập, làm thêm, thí nghiệm...

Nguyên liệu để anh tinh chế ra than hoạt tính, là anh dùng tiền tăng ca mỗi ngày giành dụm được.

"Em cho rằng trường học tốt như vậy, sẽ để em tùy tiện dùng nguyên liệu sao?"

Tôi phụt một tiếng bật cười, không cẩn thận làm nổ một cái bong bóng mũi thật to trước mặt anh.

Anh đưa tay lau giúp tôi, cười lắc đầu: "Em á..."

Tôi đột nhiên đọc hiểu được nội tâm cẩn thận dè dặt của Nhan Diệc Thần, thì ra con trai dân tự nhiên không phải không hiểu tình cảm, chỉ là cho dù nội tâm anh sôi trào mãnh liệt, cũng sẽ không biết biểu đạt ra thế nào.

Có người nói: "Khi nửa kia và bản thân nỗ lực một thời gian dài trong tình cảm, đời này liền đáng giá."

Như vậy tôi nghĩ, tôi có thể lờ mờ.

Gặp được Nhan Diệc Thần năm đó, không chỉ là than hoạt tính trong ống nghiệm, còn là cả một tòa thành trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tập Đoán Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.